

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik - Lučko

I reče Bog: „Neka bude svjetlost!“ (Post 1,3)

SADRŽAJ

1 Riječ odgovornog urednika	37 Moje mjesto u Crkvi
2 Tijek izgradnje pastoralnog centra	40 Glazba utkana u čovjekov duh
3 Zajedno gradimo novi pastoralni centar	41 Trideset godina leskovačkih "Miovaca"
5 Pristanak	42 Mladi karmela BSI
7 Božićni simboli	44 Mješoviti zbor župe Stupnik-Lučko
8 Zgode i nezgode kod kovača	46 Galerija zbora Allegro
10 Stare Horvatske regule lepoga ponašanja	47 Cipelice litalice zbora Allegro
11 Smrt župe	48 Deset godina zbora Allegro
12 Naše mjesto u Crkvi	50 Osvrt na svjetski susret mladih
13 Kršćanski sportski duh	51 Glas naroda - svjetski susret mladih - Madrid
14 Odgoj je ljubav s "granicama"	52 Kako se vratiti Bogu kad padnemo
16 Karmelićanke Božanskog Srca Isusova	53 Poštovanje imena i povjerenje, a ne psovka
18 Stopama bl. Marije Terezije od sv. Josipa	54 Budi promjena koju želiš vidjeti
21 Naša web stranica	56 Kršćanstvo i mediji
23 Iskustvo života u Kući sv. Josipa	58 Kristov dolazak
25 Gdje je nestao čovjek	58 Dragi Bože
26 Pokazat ćeš, puninu radosti pred licem Svojim	59 Svjetlo života
29 Prijateljima staraca	60 Kviz
30 Vjesti iz caritasa	62 Grafiti i vicevi
31 Socijalno poduzetništvo	64 Župne obavijesti
31 Posjet	65 Raspored blagoslova obitelji
34 "Ivanovi anđeli" - Stvoreni za let	

Brazda

Župni list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 3000 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,
Sijačevo šetalište 2, 10 250 Lučko; www.nepomuk.hr

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavni urednici: Marija Matešić i Nikola Tomečak

Lektor: Milan J. Desnica, prof.

Članovi uredništva: Petar Bunić, Milan J. Desnica, prof., Marija Gaura, Tihana Golubić, Tihana
Krajačić Bilić, Kristina Lončar, Vjeran Matešić

Suradnici: Anđelka Bunić, Dragica Burić, sestre karmelićanke BSI, Ante Jurić, Tina i Mladen Krpan,
Danijel Matešić, vlč. Mijo Matošević, Ivica Stanić

Slikovno oblikovanje: Petar Bunić i Tihana Golubić

Grafička priprema: Petar Bunić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

Riječ odgovornog urednika

Poštovani čitatelji!

Kao odgovorni urednik pozdravljam vas uoči nadolazećih Božićnih blagdana i s radošću predstavljam novi broj našeg župnog lista Brazde.

Kaže se da svaka promjena donosi nešto novo. Na početku ovog broja župnog lista obavještavam vas da je došlo do promjene u uredništvu. Dosadašnja glavna i grafička urednica **Tihana Krajačić Bilić** se, zbog osobnih razloga, zahvalila na dužnosti koju je obnašala u uredništvu Brazde. Svi članovi uredništva i ja najiskrenije joj se zahvaljujemo na dosadašnjoj predanosti i ljubavi kojom je izvršavala svoje obveze. Da bi naš župni list opet došao u vaše ruke za Božić odmah su izabrani novi glavni urednici, a to su **Marija Matešić** i **Nikola Tomečak**. Grafički urednik će biti **Petar Bunić**, koji će vas sigurno ugodno iznenaditi svojim fotografijama i novim grafičkim izgledom Brazde.

U ovom ćete broju Brazde moći pročitati članke iz župnog pastorala o smrti jedne župe, tematiku iz područja odgoja u obitelji, o važnosti pronalaženja svoga mjesta u Crkvi, o karmelskoj duhovnosti na djelu, kršćanskom sportskom duhu, o djelovanju našeg župnog Caritasa, pjevačkim zborovima i preostalim temama iz života župe.

Svima vama, dragim župljanima i čitateljima našeg župnog lista Brazda, želim obilje Božjeg blagoslova za Božić i Božićne blagdane te obilje Božjih darova; zdravlje, mir i uspjeh u novoj 2012. godini!

Vjekoslav Pavlović, župnik

Tijek izgradnje pastoralnog centra

Dragi župljani, na web stranici župe možete pogledati ostale fotografije tjeka izgradnje našeg Pastoralnog centra.

Zajedno gradimo novi pastoralni centar

Tekst: Vjekoslav Pavlović, župnik

Dobro se sjećam susreta djelatnika Caritasa Zagrebačke nadbiskupije i nas svećenika tijekom Domovinskog rata i zajedničke konstatacije da je za bolje djelovanje župnih Caritasa potreban ponajprije prostor. Kroz kratko vrijeme se pokazalo da su one župne zajednice koje su imale dovoljno prostora s više uspjeha obavljale svoje obveze prema potrebima u svojim župnim zajednicama.

I zaista, za svako naše ljudsko djelovanje potrebni su nam vrijeme, sredstva i prostor. Zbog nedostatka prostora, naš župni Caritas već dulje vrijeme koristi iznajmljeni prostor u staroj školi u Lučkom. Isto tako, zbog nedostatka prostora, stare i vrijedne knjige se nalaze od tavana do podruma u župnom dvoru, na staroj propovjedaonici u crkvi i u prostoriji iznad sakristije, da ne spominjem župnu arhivu. Dvije dvorane u domu Sijač koriste se za održavanje župnog vjeronauka, za vježbanje liturgijskog pjevanja, ali i za sportsko rekreaciono druženje mladih i djece naše župne zajednice jer nema drugog prostora. Druženje, sport i rekreacija su veoma važni za život i pastoral mladih i djece.

Kada je prije četiri godine predloženo da se stara i ruševna gospodarska zgrada sruši i da se izgradi novi objekt za potrebe župnog pastoralna, odmah se krenulo u akciju. Znajući da se čitav prostor oko crkve i župnog dvora nalazi pod zaštitom, savjetovali smo se s konzervatorima iz Konzervatorskog zavoda grada Zagreba. Najprije je predloženo saniranje i restauriranje postojećeg objekta. Našim uvjerenjem da je sanacija neizvediva (zbog starosti zgrade, dotrajalosti materijala kojim je izgrađena i velike vlage u zidovima) te njihovim dolaskom na teren, dogovoreno je da se

objekt sruši te sagradi novi, ali u gabarima starog objekta i dosadašnjeg izgleda zgrade. Dogovoreno je da će Centar imati ove prostorije: tri prostorije za župni Caritas, jednu prostoriju za župnu biblioteku i arhivu, jednu dvoranu za druženje mladih i djece, dvije garaže, a u potkrovlju dvoranu za službene susrete i sastanke.

Godine 2009. izdana je građevinska dozvola, ali je tek ove godine za Uskrs dobivena suglasnost Konzervatorskog zavoda grada Zagreba za izvedbeni projekt. Od tri građevinske firme, koje imaju licencu za izvođenje radova na zaštićenim objektima, zatražili smo ponude. Župno ekonomsko vijeće i župnik su se odlučili za najpovoljnijeg izvođača radova, a to je firma LENO-IDEAL. Nakon potpisivanja ugovora s izvođačem radova, četiri primjerka ugovora su predani na Nadbiskupski duhovni stol u Zagrebu na uvid i suglasnost. Nakon

te suglasnosti pristupilo se izvođenju radova. Radovi su počeli 14. listopada 2011. godine uklanjanjem postojeće elektrifikacije na staroj gospodarskoj zgradi. Zatim je počelo rušenje starog objekta. Betoniranje temelja nove zgrade izvršeno je 15. listopada, a 21. studenoga blagoslovljen je kamen temeljac i betonirana prva deka.

Do sada su se ostvarili svi planovi iz-

gradnje. Hoće li se i dalje ostvarivati, ovisi o novčanim sredstvima. Nakon sklapanja ugovora s izvođačem radova uplaćen je predujam od 400.000,00 kn, a cijena izgradnje objekta iznosi 1.300.000,00 kn. Dakle, za isplatu preostaje još 900.000,00 kn.

U ovom je razdoblju izgradnje bilo donacija u građevnom materijalu od firmi koje su se do sada uvijek odazvale svojom

darovateljima i izgradnji našeg budućeg centra.

Budući da nismo u mogućnosti samostalno, kao župna zajednica, izgraditi taj centar molimo Vas da svojom donacijom pomognete ovu plemenitu akciju. Ukoliko ste u mogućnosti, svoj dar nam možete dostaviti u materijalu (beton, željezo, ciglu, pločice, parket, materijal za vodovod i grijanje itd.) u dogovoru sa župnikom, a

pomoći. Isto tako, mladi iz naše župne zajednice su predložili da se na oglasnu ploču stavi plakat nacрта novog Župnog pastoralnog centra s postojećim prostorijama u budućem centru. Predložili su da se svaki mjesec na jednoj strani plakata upišu darovatelji tijekom toga mjeseca, a s druge strane plakata izvedeni radovi tog mjeseca. Time ćete biti informirani o

svoje novčane priloge možete uplatiti na žiro račune naše župe – kod Zagrebačke banke **2360000-1101617945** ili kod Podravske banke **2386002-1110038777**.

Neka Trojedinu Bog, B. D. Marija i sv. Ivan Nepomuk prate ovo naše zajedničko djelo i nagrade svakog darovatelja.

Najiskrenije se zahvaljujem za svaki Vaš dar.

DONIRAJ!!!

BR. ŽIRO RAČUNA NAŠE ŽUPE KOD:

ZAGREBAČKE BANKE 2360000-1101617945

PODRAVSKE BANKE 2386002-1110038777

Pristanak

Tekst: Dubravka Ferenac

Kako je došao na svijet? U prvim kršćanskim zajednicama otkupiteljsko Kristovo djelo na križu bilo je jedino važno, a sve drugo sporedno. Tek nekoliko desetljeća kasnije raste interes za ono što se događalo prije križa: odakle je Krist došao, gdje se rodio, kakvo mu je bilo djetinjstvo? Zanimanje za prve godine Isusova života dovode do interesa za njegovu majku. Tko je bila djevojka uobičajenog židovskog imena, kakvo su imale mnoge žene, iz malog, nepoznatog gradića Nazareta u sjevernom dijelu Palestine? Kada je rođena i gdje? Ništa od toga pouzdano ne znamo. O Isusovom djetinjstvu najviše piše evanđelist Luka, pratitelj apostola Pavla. Obrazovan čovjek svoga doba, nježni liječnik, svoje evanđelje počinje poput izvještaja upućenog vrlo Teofilu. Ne znamo tko je bio taj poštovani čovjek, jer ga kasnije ne spominje, ali znamo da je Luka želio prijatelja upoznati s istinom koja mu je, kao znanstveniku, bila važna. Pomno je ispitao sve događaje od početka, a početak nas izravno dovodi do Marije, Spasiteljeve majke, do Navještenja. Gdje se ono dogodilo? U kući dok je radila uobičajene poslove poput drugih palestinskih žena, ili prilikom molitve, možda u polju, dvorištu, na putu? Ne znamo. Anđeo Gabriel dolazi vrlo nježno i obazrivo obraćajući joj se s neobičnim pozdravom: *Zdravo, milosti puna*. Mlada se djevojka smela, čudan je to bio pozdrav Božjega glasnika. Pa ona nije ni po čemu posebna, ništa velikog nije učinila, nije ni stigla, premlada je, nije imala niti četrnaest godina. Anđeo dalje razlaže Božji plan: *Rodit ćeš Sina Božjega*. Generacije židovskih žena nadale su se tome. Marija, odgajana u vjeri, je sigurno to znala. Kako će to biti? Nakon prvotne smetenosti ona razmišlja ljudski, logično.

Već je tada pristala. To će, dakle, biti. Ali kako? Po Duhu Svetome, Duhu Božjem, onom koji prebiva u svima nama, glasu savjesti u našim životima. Gabriel čeka njen slobodni pristanak i daje dodatni dokaz. Elizabeta je trudna unatoč poznoj dobi jer Bogu ništa nije nemoguće. Ipak, trenutak života za Mariju je najnezgodniji. Zaručena je, ali nije udata. Kako reći Josipu? Hoće li on razumjeti? Kao svaka mladenka sa svojim zaručnikom planira obitelj, djecu, miran život u nazaretskom kraju. Došli bi jednoga dana i unuci. Ljudski plan. Marija je vjerom duboko uronjena u Boga. Potpuno sama u svojoj odluci, bez mogućnosti savjetovanja s nekim starijim ili vlastitom majkom, odbacuje ljudski plan, a prihvaća Božji. Neka mi bude. To je Tvoja volja Gospodine, Oče moj. Često smo i mi sami u svojim odlukama i životnim prekretnicama, sami nosimo teret života, sumnji, teret bolesti. Obitelj je uz nas, prijatelji koji dođu i odu, a mi i dalje svoje terete nosimo sami i osjećamo se sami. U trenucima životnih kriza tražimo Božju pomoć, a Bog kao da je skriven u sjenama. Ponekad nam je nepodnošljiva i bolna Njegova šutnja. Gdje si, Oče? To su kušnje vjere koje se pobjeđuju još većom vjerom, predanjem i pouzdanjem u Gospodina, u Oca, jer On je

"Često smo i mi sami u svojim odlukama i životnim prekretnicama, sami nosimo teret života, sumnji, teret bolesti."

uvijek tu, uvijek isti od početka svijeta s bezgraničnom ljubavi za svakoga čovjeka. Marija nikad nije pokleknula u svojoj vjeri pa ni onda kada nije razumjela događaje koji su uslijedili. Obećano joj je da će njeno dijete biti kralj, najveći od svih, a ona slavljena naraštajima. Međutim, rodila je sama, bez pomoći, u skloništu pa-

stira, najprezrenijih u Židova. Iskusila je teret teškog izbjegličkog života, s djetetom u naručju, poput mnogih majki u našoj povijesti. Vrijeme prolazi, sin raste i ništa se posebno ne događa godinama, prošao je i tridesetu. Eto, rođak mu Ivan Krstitelj protresao cijelu Zemlju, a Isus radi, moli,

"Marija je uzor zrele vjere i strpljivosti svima nama koji smo nestrpljivi, koji želimo sve i odmah, ne znamo čekati pravi čas, tražimo objašnjenja razumom, dokaze."

pomaže, živi tiho i povučeno te onda dođe čas: Otvori se Nebo. Marija je uzor zrele vjere i strpljivosti svima nama koji smo nestrpljivi, koji želimo sve i odmah, ne znamo čekati pravi čas, tražimo objašnjenja razumom, dokaze. A vjera traži srce, potpuno predanje. Vjeri ne trebaju objašnjenja, već ljubav koja prožima cijelo biće. Iz Marijina krila rodio se Sin Božji. Od žene rođen da postanemo djeca Božja. Marija nas stavlja u odnos posinstva s Bogom. U vjeri rasla i sazrijevala skromna službenica Gospodnja s Isusom je bila do samoga

kraja. Ona je uzor prihvaćanja Božje volje i onda kada nema objašnjenja ni razumijevanja zašto se nešto događa ili ne. Majka je tu, dana nama kao zagovornica po Isusu, koji je ljubav, radost i naše spasenje. Ne oglašuje se na potrebe svoje djece, ona voli, brine, trpi, veseli se. Uzvratite joj ljubavlju s većim poštovanjem prema njenom Sinu.

"U proljeće zemlja se odijeva u zelenilo, kiti se cvijećem, zrak postaje blag i ugodan, ptice pjevaju i čini se da se sva priroda raduje i smiješi. No mi ti, Oče nebeski, zahvaljujemo što si nas usred zime obdario tim duhovnim proljećem. Ti si nam, naime, o Božiću, rođendanu svoga blagoslovljenog Sina, darovao ugodno i proljetno vrijeme. Danas je preblazena Djevica, puna blagoslova Božjega, rodila prvu proljet-

nu biljku, kruh pokajnika, tj. Sina Božjega. Danas on krasí ovu našu zemlju. Danas anđeli pjevaju: Slava Bogu na visini! Danas silazi na zemlju, u tišini svete noći, mir - mir svim ljudima dobre volje. I što da još kažem? Sve se smiješi, sve se raduje! Zato su anđeli na današnji dan i navijestili pastirima: Eto vam javljam veliku radost..."

Sv. Antun Padovanski

Božićni simboli

Tekst: Tihana Golubić

Božić i božićno vrijeme obiluje mnoštvom običaja i simbola koji nisu samo tek puka tradicija, već odišu i kršćanskim značajem i simbolikom. Pred vas stavljamo običaj kićenja božićnog stabla s kojim ste se sigurno već susreli, a možda ćete nešto novo otkriti i utkati novi dah u ovo božićno vrijeme koje dolazi. Ovaj običaj stavljen je pred nas kako bismo i kroz njega promišljali o Božjoj blizini i Njegovom dolasku među nas. Međutim, on ne smije biti središte samog Božića jer to središte treba biti u onom najljepšem slavlju – liturgijskom slavlju Kristova rođenja.

BOŽIĆNO ZELENILO I DRVCE

U povijesti svake religije ili u narodnoj predaji, stablo se štuje zbog onoga što ono označuje i otkriva: u njemu se gleda neka duhovna stvarnost, ono je ispunjeno „svetim“ moćima. Njegovim godišnjim umiranjem i ponovnim oživljavanjem očituje se stvarnost koja nadvisuje čovjeka i ponavlja ono što biva u cijelom kozmosu. Zato je stablo i simbol svemira. Simboliku božićnog stabla možemo pronaći i u biblij-

skim opisima („stablo života“, „stablo spoznaje dobra i zla“, stablo kao "Kristov križ") te svoje izvorište pronalazi u općem poštivanju stabla kao znaka života gdje bi Isusovo rođenje bilo baš to novo rođenje. Čak i zimzelena boja stabla ima svoje značenje te će biskup Ambrozije naglasiti: „Ono što je trajno zeleno i nikad ne gubi svoje lišće treba te

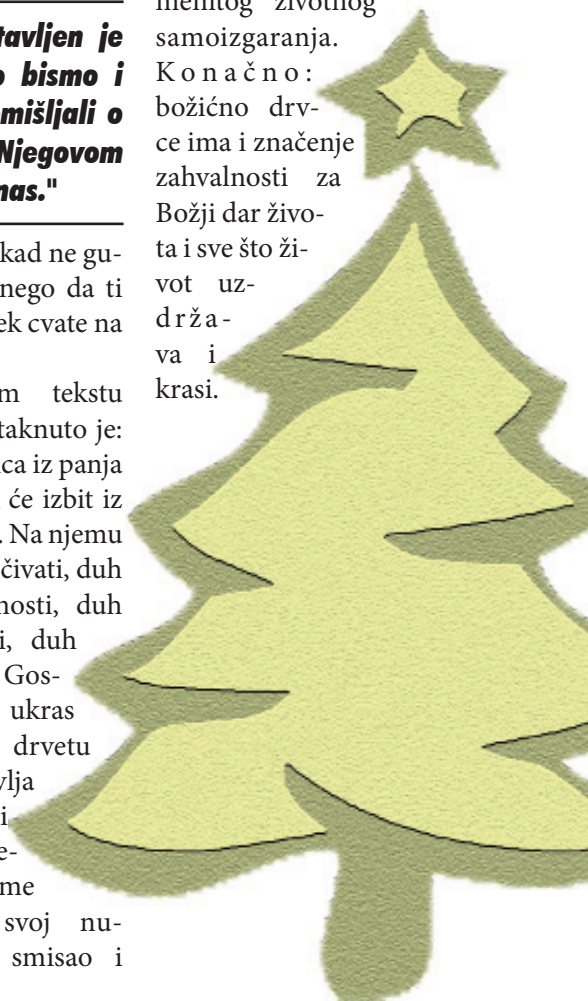
Ovaj običaj stavljen je pred nas kako bismo i kroz njega promišljali o Božjoj blizini i Njegovom dolasku među nas.

opomenuti da nikad ne gubiš svoju nadu, nego da ti ona po vjeri uvijek cvate na spasenje."

U biblijskom tekstu proroka Izaije istaknuto je: „Isklijat će mladica iz panja Jišajeva, izdanak će izbit iz njegova korijena. Na njemu će duh Jahvin počivati, duh mudrosti i umnosti, duh savjeta i jakosti, duh znanja i straha Gospodnjeg." Svaki ukras na božićnom drvetu tako predstavlja njegova pretka ili proroštvo za njegov dolazak. Time ono dobiva svoj najtarniji duhovni smisao i

postaje znakom plodova novog života koje donosi Krist svojim rođenjem. Na to nas podsjećaju jabuke, orasi, sunce, pashalno jagnje, smokve, zatim kolači, pa blistave vrpce, kuglice, bomboni... Posebno značenje na božićnom drvcu imaju postavljene i zapaljene svijeće koje mogu ukrasiti božićno drveće umjesto umjetnih svjetlucavih svjetala i lampica. Svijeća tako postaje, ne samo uskrsni simbol Isusa Krista, već i oznaka čovjekovog plemenitog životnog samoizgaranja.

K o n a č n o : božićno drveće ima i značenje zahvalnosti za Božji dar života i sve što život uzdržava i krasi.

Zgode i nezgode kod kovača

Tekst: Dragica Burić, Nikšićanka

Moj otac je bio kovač. Počeo je mlad raditi, već od dvadesete godine. Radio je skoro do osamdesete, a doživio je sto godina. U tako dugom vijeku bilo je puno zgoda i nezgoda. Nezgoda je bilo jer su ljudi bili siromašni i često nisu imali čime platiti pa je puno išlo na zajam i na dušu. Tko je mogao odužio se i pripomogao kod posla na polju i slično. U svemu tome nije bilo zamjerki. Zgoda je bilo jer se svaki dan nešto događalo, jer tata nije nikada bio sam u kovačnici. Ljudi bi donosili kovanje, a neki bi, kada bi imali vremena, došli samo na razgovor, jer se u kovačnici uvijek nešto događalo. Oni koji su imali vremena, ako nisu napravili nešto danas onda bi to učinili sutra. Tu su se pretresale sve situacije, kako seoske tako i svjetske. Seoske su bile svakodnevne, a svjetske političke i ekonomske koje su bile zanimljivije. Nije bilo radija, televizije, novina, ali su ljudi ipak mislili da sve znaju. Tako su se nadmudrivali. Novine im nisu značile ništa jer nisu znali čitati. Nekada je netko donio novine tati da ih pročita, a one su bile mjesecima stare. Govorilo se da je sve što nije pročitano za njih novo, a onda su te novine

poslužile za motanje cigareta. Duhan su imali sami, a pročitane novine su dobro došle u ovu svrhu. Tu se počelo politizirati i donositi sud o nekoj situaciji. Tata je za sve to vrijeme radio, malo zaoštavao si-

tuaciju i slušao, a svi ti ljudi još su duže ostajali kod njega. To sve što su znali komentirati bilo je staro kao lanjski snijeg, jer se tko zna kada zbilom, ali je to ipak bila tema par dana. Pošto su se svi bojali, zaključili su da se to ne priča dalje.

Jednoga dana je došao Nikola Neralić da potkuje konja. On je bio čovjek od šale, ali i od riječi. „Faljen Isus kovač!” „Vijeke budi”, odgovori tata. Zatim nastavi: „Baš si došao kad ja imam puno posla. Još si mi samo ti trebao.” Kovač mu odvrati: „Znam ja da ti u kovačnici imaš što raditi,

a da ne bi ostao bez posla i ja sam došao ili trebao ili ne.” Naravno, to su bile njihove pošalice jer su se oni jako dobro poznavali. Dok je Nikola vezao konje za murvu (dud) došla su dva milicajca („mileka” od milja). Pozdravili su prisutne i

uključili se u razgovor. Nije tu bilo puno razgovora jer su se mještani bojali ljudi u uniformama te se smatralo da, kada se negdje pojave „mileki“, tu nešto smrdi. Da razbije tišinu Nikola kaže tati: „Kovač, da li znaš da je Nikola Cazin zapalio magazin?“ On je govorio puno u stihovima. „Ajde ne benavi. Još će drugovi pomisliti da je istina i da ti nešto o tome znaš!“ Mlađi milicajac je izvadio olovku i počeo pisati o tome kako se to zbilo i tko mu je to rekao, a stariji milicajac je rekao mlađem da ostavi tu olovku jer ju je šteta trošiti budući da ovdje neće ništa doznati. „Ja to samo tako komedijam“, kaže Nikola te počne razgovor o tome što će se sijati, saditi, tko će kuću graditi i sl. Nakon toga su milicajci krenuli, pozdravili ljude i otišli svojim putem neobavljena posla.

Dok je tata pripremao „cipele za konje“ iliti potkove, Nikola je smišljao druge nepodopštine. Uzeo je granu s kojom je tjerao muhe s konja da budu mirni dok ih tata potkiva. Tata je uzeo alat, podigao konju nogu i počeo raditi, ali su konji bili nemirni. Tata je pogledao iza sebe i vidio da Nikola mlati oko njega, a ne oko konja i kazao mu: „A tako znači! Ja sam tebi kao konj!“ Tada su se počeli ganjati oko murve. Svi su se slatko nasmijali.

Takvi događaji su bili česti i zato je tata volio svoj posao makar je bio težak. Toga se često sjetim i poželjeh ovo podijeliti s vama. Nekada su se znali sastati i zapjevati, zasvirati, a ako je bilo malo rakijice i popiti. Doimali su se svi zadovoljni iako su bili siromašni. Nisu ih puno mučile stvari o kojima nisu znali.

Još je jedan Neralić svako jutro dolazio na doručak i ostajao do kasno kod nas. On je svaki i cijeli dan

zbijao šale. Nekad je tati bilo previše, ali Neralić nije znao što raditi kod kuće pa je dolazio kod nas gdje se nešto događalo. Bio je čovjek nižega rasta, s crnom šubarom, majicom i opancima. Zvali su ga magarac, a ne znam zašto. Nama djeci bio je interesantan. Bilo mu je ime Janko, zvani Jankić. On je po danu bio kod nas, a navečer su ljudi išli k njemu. Upravo sam o njemu napisala i jednu pjesmu:

Kod Jankića

*Stipe, Jure, Toma i Ivan
išli su zimi Jankiću na
divan.
Nahranili i napojili blago,
sve pozavršili i bijaše im
drago.*

*A taj Jankić, „magarac“
zvani,
s njim su veselo prolazili
dani.
Pričao je puno, al' istine
malo*

*dal' mu tko vjeruje nije
mu bilo stalo.*

*Često puta usred divana
započne pjesma svima
znana.
Svi pjevaju pravo, a Jankić
krivo
zato je bilo kod njega živo.*

*Al' kad se u društvu spo-
mene „mago“,
to mu baš nije bilo drago.
Znao je reći da nisu krivi,
ti mali konji što su živi.*

Tako ga se nije moglo izbaviti iz takta. Svi su znali za šalu te su se šalili na svačiji račun. Bilo je svega i svaki

dan je brže prolazio uz ovakve pošalice. Ovo su bile neke od zgoda i nezgoda kojih se ja najviše sjećam.

STARE HORVATSKE REGULE LEPOGA PONAŠANJA

Hodeč, z rukami se ne dopušča lamatati niti sedeč z nogami klatariti i zvoniti, a niti se preveč zritavati.

Pri stolu ni lepo s persti bubnjati, zubmi škripati ili zehajuč kakti vuk zavijati, a niti kak prostak s celim se telom rastezati i pri tom zdehavati i puhati kak nadušlivec.

Pri stolu roke, zubi i škrbe moraju biti čisti. A ak se je od jela med škrbama kaj zavleklo i ostalo - gerdo je videti če se to z nožom, vilicom ili pak noktima vun vleče i trebi. Zemi lepo dreveni zubotrebec (če je zubotrebec domačin del na stol), pokri z rokom gubec

To su najvažnije regule kojih se treba držati, jer smo mi Hrvati kulturni europejski narod. A ima još regula za druge kojekakve prilike.

Domoljublje i kultura su na prvom mestu!

i skopaj to po skrivečki i ne pluvaj to po celom stolu nego po skrivečki lepo pod stol po tiho i kulturno pluni.

Če se z nekim spominaš - ni lepo pajdašu pred nosom z rokami lamatati i mahati, natreskavati ga, za opravu ga natezati, z rokami ga poguravati ili z laktom vu rebra drukati.

Na silu se smejuč dodvoravati se i šmajhlati nekomu, ne služi ti na čast. Isto tak smejati se tak da se ni gromovi i strele ne čujeju, a i tak da zevaš kak som i sve šcrbe svima pokazivaš - ni lepo.

Como Senso, Hrvatske novine

Smrt župe

Tekst: Bruno Ferrero (Iz knjige: „Važna je ruža. Male priče za dušu“, 2011.)

Na zidovima i u gradskim novinama pojavio se čudan posmrtni oglas: „U dubokoj boli javljamo smrt župe svete Eufrazije. Sprovod će biti u nedjelju u 11 sati.“ Sljedeće nedjelje crkva svete Eufrazije bila je, naravno, puna kao nikad dotad. Nije više bilo nijednog slobodnog mjesta, ni za stajanje. Ispred oltara bio je odar s lijesom od tamnog drva. Župnik je održao jedinstven govor: „Ne vjerujem da bi se našu župu moglo ponovno vratiti u život ili je uskrisiti, ali kad smo se svi okupili, pokušao bih ono posljednje. Želio bih da svi prođete pored lijesa i posljednji put pogledate pokojnicu. Stanite u red jedan iza drugoga. Kada pogledate leš, izađite kroz sakristijska vrata. Nakon toga oni koji žele mogu ući na glavna vrata na svetu misu.“ Župnik je otvorio lijes. Svi su se pitali: „Tko bi to mogao biti unutra? Tko je zapravo pokojnica?“ Počeli

su polako prilaziti jedan za drugim. Svatko bi se nagnuo, pogledao unutra i izišao iz crkve. Izlazili su u šutnji i pomalo zbunjeni. Svi koji su htjeli vidjeti leš svete Eufrazije, kad su pogledali lijes, vidjeli su, u zrcalu postavljenom na dno lijesa, vlastito lice.

NARKOMAN:

*Znaš li ti, Isuse,
da smo ti i ja slični?
Tebi su proboli ruke i
noge,
visio si na križu,
i onda umro.
Moje su ruke također
izbodene,*

*ja visim o koncu,
i uskoro ću umrijeti.
Ti si dragovoljno umro,
a i ja, zapravo,
to dragovoljno radim.
Ti si umro za druge,
a ja umirem ni za koga.
Ti si svojom smrću
donio vječni život,*

*a ja svojim životom
imam vječnu smrt.
Ti si uskrsnuo,
a ja...
Možemo li ispočetka,
Isuse?
Ti si se rodio.
I ja bih s tobom,
Isuse.*

(N.N.)

Naše mjesto u Crkvi

Tekst: Ana, Ivana i Katarina Duić

Kad smo bile jako male mama i tata su nas učili razne molitve i pričali nam biblijske priče. Učili su nas da živimo u vjeri i opraštamo svoje i tuđe slabosti jer jedino tako dobivamo duševni mir. Njihovi su roditelji također odgajani u kršćanskom duhu te su ih učili kako postati pravi vjernik. Tako su naši roditelji tu ljubav prenijeli na

nas. Tada smo s roditeljima pošle u crkvu. Kako je vrijeme prolazilo tako smo se sve više zanimale za Crkvu i Boga. Kada smo odrastale počele smo shvaćati da je Bog Svemogućí. Tako smo jednoga dana odlučile služiti Bogu. Vidjele smo da u životu moramo imati čvrstu vjeru te smo se sve više počele moliti. Večernja molitva za nas je najvažnija

kao i nedjeljna Euharistija koja nam svaki put iznova daje novu poruku i potiče nas da svaki dan nastojimo biti što bolje. Zajednički obiteljski ručak također je jedan od najvažnijih stvari i uvijek započinje molitvom.

Danas nas mama i tata uče kako uvijek moramo druge činiti sretnima, pomagati onima kojima je pomoć najpotrebnija, poštivati svoju obitelj i starije i nikad ne posumnjati u Boga. Uvijek nam kažu: „U crkvi nikad nećete čuti ni vidjeti ništa loše. U životu ima mnogo prepreka preko kojih ćete se spotaknuti, ali se morate dignuti i nastaviti dalje jer život nikad ne staje. I mi smo nekad bili djeca i sve to prošli, ali smo i dalje sretni. Jedini nam je cilj bio osnovati pravu obitelj i sada smo zahvalni Bogu što nam je podario taj dar.”

Sada smo ponosne što imamo roditelje koji nas kroz život vode pravim putem i koji su nam podrška u svakom koraku. Naravno, i oni se u našem odgoju susreću s preprekama, ali moleći se, sve to prođe.

Mi poštujemo i slijedimo Svetu Obitelj jer to je jedini pravi put. Svoj smo život u potpunosti približile Bogu, želimo ga slijediti i nastojimo biti kao On.

Kršćanski sportski duh

Tekst: Jelena Đureković i Ante Jurić

Naša župa već četiri godine aktivno sudjeluje u Katoličkoj odbojkaškoj ligi. Ona je jedinstvena po tome što nastoji putem odbojke zblížiti mlade iz župa Zagrebačke nadbiskupije i približiti ih Kristu i Crkvi.

Katolička odbojkaška liga (KOL) sadrži ligu za djevojke, mješovitu ligu (u kojoj igraju djevojke i mladići zajedno), mušku ligu te lige prvopričesnica, mlađih krizmanica i krizmanica. Danas Katolička odbojkaška liga ima deset ekipa u ligi za djevojke, deset u mješovitoj ligi, pet ekipa u muškoj ligi te oko sedamnaest ekipa u ligama za prvopričesnice, mlade krizmanice i krizmanice. Osim lige, tradicionalno se organiziraju Božićni turniri (kategorije djevojke i mladići) i Uskrs Kup (kategorije djevojke i mješovita). Uz sportska natjecanja, tijekom sezone organiziraju se duhovni i zabavni susreti, kojima se potiče druženje i prijateljstvo među ekipama. Ti susreti smatraju se jednako vrijednima kao i sportski i za svaki dolazak dobivaju se dodatni nagradni bodovi.

Katolička liga najviše vrednuje fair play, a posebnost je da se obje ekipe

i suci pomole na početku i završetku utakmice. Svako nesportsko ponašanje, osobito psovke i uvrede, strogo se kažnjavaju. Na kraju sezone se dodjeljuju nagrade, a najveća i najvrjednija je ona za fair play. Naša ekipa je ponosni vlasnik čak šest takvih trofeja i to u mješovitoj i muškoj kategoriji. To nas čini najtrofejnijom fair play ekipom lige, na što svi zajedno možemo biti veo-

ma ponosni. U našoj ekipi je trenutno 20-ak članova svih uzrasta, koji svojim marljivim radom i redovitim treninzima žele što više napredovati i postići što bolje rezultate. Iz tog smotrazloga 2008. godine osnovali Odbojkaški klub „Nepomuk“, koji je prvi takav klub na ovim prostorima. Na taj način želimo privući što više mladih i poticati ih da kroz druženje i rekreaciju razvijaju zdrav kršćanski

sportski duh i toleranciju.

Osim treninga u dvorani, redovito se tijekom proljeća i ljeta nalazimo na vanjskim odbojkaškim travnatim terenima ispred naše župne crkve. Tamo nam se često znaju pridružiti i ostali mladi pa kroz igru i druženje sklapamo nova i zanimljiva prijateljstva.

Svatko je uvijek dobrodošao da nam se pridruži. Stoga ovim putem pozivamo sve mlade koji su zainteresirani i žele igrati da

nam se jave putem e-maila: o.k.nepomuk@gmail.com. Tamo će dobiti sve informacije o klubu i rasporedu treninga. Veselimo se vašem dolasku.

Prvi red: Marko Marelja, Danijel Matešić, Ante Jurić, Mario Matić, Katarina Damjanović, Ruža Oroz, Ivana Đureković, Ivana Martinović

Drugi red: Ivona Stanić, Ivona Ledić-Purić, Ivica Stanić, Tomislav Šimić, Marko Malić, Jelena Đureković, Dario Matić

Igrači koji nisu na slici: Tihomir Malić, Martina Malić, Jelena Martinović, Marko Majić

Odgoj je ljubav s "granicama"

Prvi koraci obiteljskog pastorala

Tekst: Marija Matešić

Upirući svoju dušu na let duhovnim prostranstvima promišljanja o vrijednosti života, rasta i razvoja, stvarnost postojanja nas neminovno izaziva. To nas uvodi u svojevrsno otajstvo našega života, kao i života naše djece. Zazirući od jednostranog i bezdušnog razumijevanja istine kako je

Bog Stvoritelj, a roditelji su-stvaratelji, naše neumorno pitanje iziskuje „više”, traži „dublje”, promatra „šire”. Zašto Bog stvara? Zato što se želi igrati? Jer mu je dosadno? Radi vlastitih interesa? Pitanja, sukladna navedenom, odnose se na stvarnost činjenice tko je gospodar moga života, života mojih roditelja i dragih mi prijatelja, života moje djece, tko sam ja u toj perspektivi (sluga, rob, podanik, tumač...)?

"Zašto Bog stvara? Zato što se želi igrati? Jer mu je dosadno? Radi vlastitih interesa?"

Knjiga Postanka (Post 1) nam govori kako je čovjek Bogu sličan po tome što je gospodar, a ne rob. Po tome što prirodnim silama, životinjama, biljkama, stvarima, ljudskim nagonima i strastima treba gospodariti i vladati, a ne robovati kao što im robuju sve životinje.

Prof. Ivan Golub će naglasiti kako Bog stvara jer čovjeka želi učiniti svojim Prijateljem, ali, osim toga, Bog ne samo da čovjeka čini svojim prijateljem, već mu daje slobodnu volju po kojoj je on sličan samome Bogu. Bog po nalogu koji je dobio i po daru slobode nije Božji rob ili sluga, već njegov partner u poslu, sustvaratelj svijeta s Bogom. Kada shvatimo da smo mi, kao roditelji, pozvani na sustvaranje, trebamo biti svje-

sni toga da je život djeteta nešto što nam je darovano kao milost Božja (mi ne posjedujemo temelje života). To je poput poruke koju nam Bog šalje da prihvatimo ono što on stvara, a da mi budemo njegovi pomoćnici da stvoreno uzraste do svoje pune ljepote i zrelosti. Uistinu, dijete nije neki dug, nego dar. Dijete se ne može smatrati objektom vlasništva, čemu bi moglo voditi priznavanje nekoga tobožnjeg „prava na dijete” jer, na tom području, samo dijete posjeduje istinska prava, to jest „da bude plod posebnog čina bračne ljubavi svojih roditelja kao i pravo da bude poštivano kao osoba od trenutka svoga začeca” (KKC 2378). Ipak je važno da ne zanemarimo kako ono što nam je darovano, biva stavljeno u našu odgovornost, da opravdamo dar kojeg smo zadobili, jer darovatelj nije nikada u potpunosti odvojen od svoga dara. S time u vezi, velika je i sveta zadaća odgovornog roditeljstva. Upravo ste vi ro-

ditelji sakramentom ženidbe izrekli za-
vjete vaše međusobne ljubavi i poziva na
prihvatanje novoga života. Isto tako ste
se sakramentom krštenja svoje djece ob-
vezali da ćete ih odgajati u vjeri. Vi ste
tako prvi odgojitelji svoje djece te imate
veliku i svetu zadaću da budete prenosi-
telji i svjedoci te vjere svojoj djeci. Škola
i župna zajednica (župnik, vjeroučitelji,
pastoralni suradnici,...) su tu kako bi vam
pomogle u vjerskom i općeljudskom od-
goju. Svjesni toga da ste i vi sami često
zbog svakodnevnih obaveza i briga u ne-
mogućnosti zastati i promišljati koliko ste
ukorijenjeni u vjeri, što vama znači to što
ste vjernici, što pripadate Katoličkoj crkvi,
zašto uopće želite svome djetetu omogući-
ti primanje sakramenata, u našoj su župi
započele prve klice obiteljskog pastora
namijenjenog u prvom redu roditeljima
ovogodišnjih pripravnika za Prvu pričest.

Katehetski susreti roditelja, započeti u
rujnu 2011. godine, osmišljeni su u svrhu
razmatranja roditeljskih odgojnih per-
spektiva, duhovne obnove samih roditel-

**"Uistinu, dijete nije neki dug, nego dar.
Dijete se ne može smatrati objektom
vlasništva..."**

lja, ali i kao plodonosan poticaj na dublje
promišljanje o sakramentima Prve pričesti
i Ispovijedi. Trebamo biti svjesni kako mi-
lost koju djeca zadobivaju navedenim sa-
kramentima nije u našoj ljudskoj nadlež-
nosti. Ipak, za njihovu motivaciju prema
istoimenim sakramentima odgovornost
preuzimamo svi mi i to svojom molitvom,
dubljim duhovnim i katehetskim promi-
šljanjem, svakodnevnim životnim primje-
rom upotpunjenim djelotvornom vjerom,
zauzetom ljubavlju i postojanom nadom.

Na kraju, dragi roditelji, potičemo vas
na promišljanje kako bi vaš daljnji an-
gažman u Crkvi bio osvijetljen velikom

poniznošću i strahopoštovanjem pre-
ma Bogu Stvoritelju, prema Onome koji
vas iznova poziva i daruje vam puninu i
ljepotu života vašega bračnoga i obitelj-
skoga života, ali i Onoga koji vas nanovo
poziva na odgovornost da budete brižni
„vrtlar“ u životu svoje djece. Stoga, neka
se vaš odgoj djece postavlja kao ljubav s
granicama, kao odgoj koji može govoriti
različite jezike ljubavi, po kojima lju-
bav iziskuje nesebično sebedarje. Ljubav
tako postaje milost kojom ljubimo Boga

u licima i očima naše djece, kada ih vi-
dimo onakvima kakvima ih vidi Bog.

„Susret je bio dobro zamišljen i po meni
odlično odrađen. Tema susreta je bila zani-
mljiva i poučna. Izlaganje obitelji Golubić
me oduševilo zbog njihove otvorenosti za
novi život i zauzetosti za odgoj devetero
djece. Mnogi ljudi misle da je imati više od
dvoje djece „primitivno“. Kada sam rekla da
čekam treće dijete mnogi su bili iznenađeni,
a na vijest o četvrtom i petom šokirani. Zna-
jući da su moja djeca dar Božji, bila sam
ponosna i ohrabrena. Dio susreta u kojem
smo se upoznavali me razveselio jer su mi
drugi roditelji postali veoma bliski. S mno-
gim ljudima se susrećemo svaki dan, a da
im ne znamo imena. Ovo je bila prilika da
saznamo nešto jedni o drugima. Mislim da
bi ovakvih susreta trebalo biti više jer svako
takvo iskustvo dobro dođe svakome od nas.“

Ruža Zirdum

Karmelićanke Božanskog Srca Isusova

Tekst: S. Kristina Pišković

Karmel Božanskog Srca Isusova Božje je djelo pozvano u život po srcu, osvojenom i zaljubljenom u Božje Srce, djevojke Ane Marije Tauscher van den Bosch, danas bl. Marije Terezije od sv. Josipa. Kći tada poznatog protestantskog pastora, rođena 19. svibnja 1855. godine u Sandowu (današnja Poljska), shvaćajući nedostatnost protestantske vjere, u 33. godini života prihvaća katoličku vjeroispovijest. Odbačena od svoje obitelji najmanje misli na sebe, žrtvuje se za spasenje drugih ne računajući na snagu svojih riječi i svoga srca, nego samo na slavu Božanskog Srca Isusova. U potrazi za Bogom i snažno privučena karizmom Karmela, osobito duhom sv. Terezije Avilske, mlada Ana Marija (kasnije Marija Terezija od sv. Josipa) prepoznaje kao svoje životno poslanje kontemplativni (molitveni) duh Karmela staviti u izravnu službu apostolata. Srce Isusovo kao simbol i izvor darivateljske ljubavi bilo je za nju razlog da snažan molitveni život karakterističan za Karmel poveže s aktivnim redovničkim životom. Njezina velika ljubav prema Bogu nije ju mogla ostaviti ravnodušnom pred potrebama čovjeka njezinog vremena. Tako je po njoj 1891. godine u Berlinu zaživio Karmel Božanskog Srca Isusova sa svojim specifičnim poslanjem. Srcem sjedinjenim sa Srcem Božjeg Sina pružati topli i sigurni dom nezbrinutoj djeci, starijim osobama, pomagati obiteljima duhovno i materijalno, voditi sve Božanskom Srcu – postaje apostolsko djelovanje Karmela Božanskog Srca Isusova. Gledati, služiti i ljubiti Boga u svima, bilo je geslo koje ju je vodilo da poslanje nove redovničke zajednice širi po svijetu.

Boraveći u Americi (1912. god. - 1920. god.) susreće se s brojnim emigrantima (i hrvatskim) za koje se zbog nerazumijeva-

nja njihovog jezika nitko duhovno ne brine. Šalje svoje sestre raznih nacionalnosti kako bi se one duhovno pobrinule za svoje sunarodnjake. Međutim, među svojim sestrama nije imala Hrvatica. Ganuta zbog duhovne bijede i njihove molbe za pomoć, 1913. godine piše zagrebačkom nadbiskupu potresno pismo o stanju hrvatskih emigranata i moli dozvolu da sestre smiju doći u Hrvatsku, da Karmel Božanskog Srca Isusova zaživi i u Hrvatskoj pa da bude hrvatskih sestara koje bi tada mogle djelovati među sunarodnjacima u tuđini. Sama je željela započeti Karmel BSI u Hrvatskoj, ali ju je spriječio početak Prvog svjetskog rata. U nemogućnosti putovanja, šalje jednu od svojih prvih vjernih sljedbenica da odvažno presadi Karmel BSI u Hrvatsku. Tadašnji nadbiskup Antun Bauer srdačno prima prve sestre i pomaže im naći odgovarajuću kuću. Zbog ratnih nevolja do toga dolazi tek 1917. godine. Sestre započinju svoje djelovanje u Zagrebu na Ksaveru, no promjenom političkih prilika dolazi do novih problema vezanih za kupnju kuće. Nadbiskup Bauer nije se mogao pomiriti s time da sestre odu; ponudio im je nadbiskupsko gospodarsko dobro izvan grada, u Hrvatskom Leskovcu. Dana 9. studenoga 1919. godine sestre su prihvatile izazov novog početka.

Ne samo da je u Hrvatskom Leskovcu prvi osnutak Karmela BSI, nego je tu i jedina kuća koju je bl. Marija Terezija osobno posjetila u Hrvatskoj. Nezaboravni noćni dolazak i boravak u dragom Hrvatskom Leskovcu od 11. do 19. listopada 1920. godine opisala je u svojoj autobiografiji.

Njezin zemaljski život, potpuno darovan služenju Bogu, ugasio se 20. rujna 1938. godine u Sittardu (u Nizozemskoj). Umrla je na glasu svetosti, a 68 godina kasnije, 13.

svibnja 2006. godine Marija Terezija od sv. Josipa proglašena je blaženom. Njezina svetost još je jače zasjala u Crkvi. Djeca iz Doma sv. Josipa zajedno sa sestrama i vjernicima iz Hrvatskog Leskovca radosno su sudjelovala u slavlju beatifikacije u dalekoj Nizozemskoj. Ovaj posjet bio je prigoda da Leskovčani uzvrate posjet Blaženici zahvalno se sjećajući njezinog posjeta Hrvatskoj i Hrvatskom Leskovcu 1920. godine.

Dana 30. listopada 2009. godine (na blagdan bl. Marije Terezije) zahvalno smo proslavili devedesetu obljetnicu dolaska prvih sestara, a godinu dana kasnije devedeset godina od posjeta Blaženice Hrvatskom Leskovcu. U devedeset godina puno se toga dogodilo na Leskovačkom brijegu; prošlo je puno sestara koje su svojom požrtvovnošću i ljubavlju ostavile neizbrisiv trag, prošao je velik broj svećenika revnih u pastoralnom djelovanju. Svatko od njih ugradio se na svoj način u povijest Karmela Božanskog Srca Isusova u Hrvatskom Leskovcu, povijest koja je u Božjim očima vječna sadašnjost.

U svim našim zajednicama sestara diljem svijeta i Lijepa naše pa tako i ovdje u Hrv. Leskovcu, želimo ustrajno slijediti put koji nam je zacrtala bl. Marija Terezija, naša Osnovateljica. Karmelska duša želi pomoću vjere i ljubavi ostvariti odnos dubokog prijateljstva s Bogom. To činimo prije svega kao zajednica hvalospjeva moleći časoslov Crkve, kao zajednica koja kroz meditaciju živi nastanjena u Svetoj Tajni te zajednica koja osluškuje Riječ i hrani se kruhom Života vječno-

ga slaveći svetu Euharistiju. Trudimo se unositi plodove kontemplacije u apostolsko djelovanje. Iskrena povezanost s Kristom određuje naše apostolsko zalaganje. Brinemo za duhovno i tjelesno dobro bližnjega kroz kršćanski odgoj djece i mladih koji nemaju obiteljskog doma, vjeronaučnu pouku djeci i mladima, animaciju liturgije, pomaganje mladim obiteljima u odgoju njihove djece u dječjim jaslicama i vrtićima, rad s obiteljima, Zajednicu karmelskih laika, posjete bolesnicima.

Karmel je utjelovljen na ljubavi prema Bogu, stoga ne možemo iscrpiti njegova bogatstva. On je aktualan za sva vremena i za sva područja. On ima privlačnu moć i može angažirati ponizne i nedužne isto kao i učenjake i mistike. I veliki i mali nalaze svu puninu u Karmelu.

Stopama bl. Marije Terezije od sv. Josipa

Tekst: Milan J. Desnica

Zajednica karmelićanskih laika iz Hrvatskog Leskovca je od 19. do 22. svibnja ove godine hodočastila u rodno mjesto i crkvu krštenja blažene Marije Terezije od sv. Josipa (Sandow u Poljskoj) i prvi samostan sestara Karmelićanki BSI u Berlinu.

Prije putovanja okupili smo se u kapeli sv. Josipa u Hrvatskom Leskovcu, gdje smo slavili svetu misu, molili i pjevali te zagovarali svoje putovanje bl. Mariji Tereziji. Na daleko putovanje krenulo je pedeset četvero hodočasnika, od kojih je bilo devet sestara, dvije članice ZKL iz Slavenskog Broda, sedam članova ZKL iz Zagreba, a ostali su bili članovi ZKL iz Hrvatskog Leskovca. Uz nas je bio i duhovni vođa puta p. Dario Tokić, karmelićanin.

U autobusu je vladala vedra atmosfera, zahvaljujući mladima predvođenima Josipom, koji iz ruku nije ispuštao gitaru. Smijeh, razgovor, molitva i pjesma ispunjali su naš autobus i vrijeme je brzo prolazilo. Nakon šesnaest sati vožnje, uz povremene pauze, stigli smo u Berlin.

Sestra Anica Marija, koja je dugo godina živjela u Berlinu, detaljno nam je pričala o povijesti grada i životu u njemu. S nestrpljenjem smo očekivali ulazak u Ulicu Pappelalle, gdje se nalazi prvi samostan u kojemu je živjela i djelovala bl. Marija Terezija. Srca su uzbuđeno kucala jer smo znali da dolazimo na tlo kojim je koračala naša blaženica. Dočekala nas je poglavarica samostana s. Klaudija. Svi smo bili ve-

oma uzbuđeni. Oko vrata smo nosili šalove s likom i imenom naše blaženice. To je prvi samostan sestara, utemeljen 1891. godine. Posebnost samostana je kapelica s drvenim oltarom,

"Smijeh, razgovor, molitva i pjesma ispunjali su naš autobus..."

koji je naručila bl. Marija Terezija odmah nakon gradnje samostana. Danas se na tom istom oltaru nalazi relikvijar s njezinim moćima. Bili smo sretni sudionici povijesnog trenutka spoznaje dara jedne svete žene koja je, nadahnuta Duhom Svetim, uničila svjetlost, radost i mir u mnogo dječja srca, svojom karizmom brige za nezbri nutu i napuštenu djecu. U velikoj samostanskoj crkvi vidjeli smo reljef bl. Marije Terezije s djetetom, koji govori o karizmi sestara.

Nakon toga smo posjetili katedralu posvećenu sv. Hedvigi, u koju je često zalazila naša blaženica, a potom Berlina Dom-evanđeličku bogomolju u kojoj je otac naše blaženice, kao evanđelički pastor, često predvodio bogoslužje. Tu je, kao djevojka, zalazila

je, kao djevojka, zalazila naša blaženica prije prijelaza na katoličku vjeru. Upoznali smo ljepote grada, njegove kulturne i povijesne znamenitosti, kao i sveučilište.

Drugoga dana već smo bili na putu za Sandow u Poljskoj, rodno mjesto bl. Marije Terezije. To je mjesto u kojemu je rođena i krštena naša bl. Marija Terezija, od evangeličkih roditelja i u evangeličkoj crkvi. U Sandow-u su nekada živjeli vjernici protestanti, a nakon Drugoga svjetskoga rata tu su doselili katoli-

oltara u crkvi se nalazi velika slika naše blaženice, a u dnu crkve je spomen-ploča s tekstom o blaženičinom krštenju. Tu smo pročitali da je dana 24. srpnja 1855. godine jedna djevojčica primila krštenje. Vođena Duhom Svetim ta je djevojčica, kao odrasla osoba, osnovala Družbu sestara karmelićanki BSI. Po njoj je Crkva dobila Družbu koja je obogatila čovječanstvo svojim zauzimanjem za najslabije, odbačene i nemoćne, djecu potrebnu ljubavi.

Nakon svete mise gos-

prevedemo na poljski, jer nikada nije čuo ljepšu pjesmu posvećenu našoj blaženici. Kako bi naša prisutnost bila zabilježena napravili smo nekoliko zajedničkih fotografija, a s. Kristina je u ime svih nas napisala tekst u spomenknjigu mjesta. Gospodinu župniku i gospođi načelnici mjesta Sandow predali smo prikladne poklone na trajni spomen našega hodočašća.

Bilo je to prvo hrvatsko hodočašće u mjesto Sandow i crkvu krštenja bl. Marije Terezije. Posli-

ci iz Poljske. S velikim oduševljenjem nas je dočekala načelnica mjesta koja nam je pričala o Sandow-u, a gospođi župnik nas je uveo u crkvu i govorio o blaženici. S desne strane glavnoga

podin župnik je izrazio svoju radost što je razumio svetu misu bez prevoditelja, a posebno ga je dirnula pjesma „Uzore sveti” posvećena bl. Mariji Tereziji. Zamolio je da mu pjesmu

je svete mise uslijedio je zajednički ručak u parku ispred crkve. Sve nam je bilo zajedničko, kao u prva kršćanska vremena. Bilo je svega u izobilju i preteklo je. Bogatstvo prirode i želja da trajno poveže Sandow i Hrvatski Leskovac ponukali su s. Kristinu da ubere par sadnica stabala iz Sandow-a i presadi u Hrvatski Leskovac. Puni dojmova i

„...nadahnuta Duhom Svetim, unijela svjetlost, radost i mir u mnoga dječja srca, svojom karizmom brige za nezbrinutu i napuštenu djecu.”

Leskovac ponukali su s. Kristinu da ubere par sadnica stabala iz Sandow-a i presadi u Hrvatski Leskovac. Puni dojmova i duhovno obogaćeni napustili smo Sandow s tajnom željom u srcu da se hodočašće ponovi.

VOJNIK:

Gospodine, rat je!

A ja sam vojnik!

Ja imam pušku, Gospodine.

I pucam. Na one s druge strane.

I oni na mene pucaju!

Jer je rat, Gospodine.

Gospodine, moj je posao težak,

Krvav i slabo plaćen.

Od svega, na kraju, zaradiš tek metak,

a s takvom je plaćom teško živjeti.

Gospodine, danas su svima puna usta mira,

a ja predobro poznam rat,

da bih tek tako mogao

govoriti o miru.

Ja ne znam moliti, Gospodine.

Ja izvršavam naređenja.

Ali večeras samo jedno želim:

jedan metak manje, barem jedan metak manje,

Gospodine.

(N.N.)

Tijekom povratka u Berlin posjetili smo Frankfurt na Odri. Uspjeli smo vidjeti nekadašnji samostan sestara u kojemu danas djeluje biskupijski Caritas. Do Sandow-a i kroz Frankfurt na Odri bio je s nama g. Franzen, koji je živio kod časnih sestara nakon Drugoga svjetskog rata u Frankfurtu na Odri. Za uspomenu je sestrama poklonio jednu sliku iz Doma gdje je živio kao dijete. Veoma dirnute sestre su tu sliku donijele u Hrvatski Leskovac i postavile u svoj samostan.

Na povratku u Berlin posjetili smo Ku-damm, centar zapadnog Berlina, gdje smo vidjeli dio Kraljevske crkve, koja se obnavlja. Pored te crkve sagrađena je evangelička Crkva mira u kojoj se trajno moli za mir. Nedjelja je bila predviđena za upoznavanje dijela Berlina koji je, u ne tako davnjoj prošlosti, bio podijeljen visokim zidom usred grada, tzv. Checkpoint-Charlie. Bila je tu američko-ruska granica. Dužinom cijele ulice protezao se Berlinski zid. U jednom dijelu ulice ostavljen je dio zida kakav je bio, a u drugom dijelu ulice nalaze se plakati s fotografijama iz razdoblja podijeljenoga grada. Strahote iz toga vremena vidljive su i na ostacima ulaza nekadašnjeg najvećeg željezničkoga kolodvora. Posjetili smo i evangeličku

crkvu svetoga Luke, gdje je otac bl. Marije Terezije bio župnik. U blizini te crkve je i katolička crkva Dobroga Pastira, koja je bila središte Hrvatske katoličke misije u Berlinu. Danas je to crkva cjelodnevnog klanjanja koju koriste katolici Indijci. Danas se Hrvatska katolička misija nalazi u župnoj crkvi sv. Sebastijana, u ko-

"U jednom dijelu ulice ostavljen je dio zida kakav je bio..."

joj smo slavili nedjeljnu svetu misu. Tu se okupljaju katolici iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine, koji žive u Berlinu. Tijekom mise pjevali su i svirali naši mladi, a na kraju svete mise s. Anica Marija je predstavila naše hodočasnike.

Nakon svete mise puni dojmova krenuli smo prema Hrvatskoj. Nakon dugog putovanja sretno smo se vratili u Hrvatski Leskovac. Dojmovi su se sređivali dugo vremena, fotografije razmjenjivale, a sve je ostalo zapisano u srcu i duši odakle ih nitko neće odnijeti. Duboko zahvalni Bogu i ponosni što smo bili prvi hodočasnici iz Hrvatske u Sandow-u povjeravamo Kristu sve koji žele nastaviti našim putem, stopama bl. Marije Terezije od sv. Josipa.

Naša web stranica

Tekst: Nikola Tomečak

Da, upravo tako, naša! Naša web stranica je dobila nove sadržaje. Izgled je ostao isti, ali je dodano puno više sadržaja i zanimljivosti. Prije svega napravljene su nove rubrike kao što je „Župa”, gdje možete saznati sve o našoj župi, počevši od biografija naših dušobrižnika, zatim o našem zaštitniku sv. Ivanu Nepomuku, o povijesti župe, o svim crkvenim objektima u župi (crkva, kapele, raspela i drugo), a možete preuzeti i sve starije brojeve našeg župnog lista „Brazda”. Također je velika novost što u „Aktivnosti župljana” sadržaj više ne puni samo jedna osoba, nego svaka aktivnost u župi ima svog urednika za Internet. Tako je omogućeno brzo i jednostavno postavljanje tekućih novosti na stranicu sa svih strana i svih aktivnosti u župi. Uvijek je bilo pitanje: „Što treba za krštenje, sv. potvrdu...?” pa je sada dodana i rubrika „Sakramenti”, gdje možete vidjeti što vam je sve potrebno za sakramente u našoj župi. Kažu da slika govori tisuću riječi pa je zato dodana i rubrika „Foto galerija”. Također, na dnevnoj bazi se pojavljuju i tekuće potrebe našega Caritasa, gdje možete vidjeti i reagirati na neku potrebu i učiniti dobro djelo. Od Nove godine (1. siječnja 2012.) uključuje se i dnevni prikaz svetaca tekućeg dana kao i raspored misa za čitavu 2012. godinu. Kada pretražujete bespuća Interneta, svratite malo do **www.nepomuk.hr** i pogledajte što ima novoga.

Iskustvo života u Kući sv. Josipa

Tekst: Martina Opalin

Želeći pokazati drugima da oko njih postoje manje sretniji, ali koji to ujedno i nisu, htjela bih podijeliti s vama svoje viđenje života u Kući sv. Josipa. Ne tako rijetko slušam, sjedeći u autobusu, šecujući uokolo, gledajući televizijski program, u razgovorima drugih ljudi o temi djece u domu. Ponekad baš i o domu u kojem sam i ja smještena. Prve reakcije su, u većini slučajeva, izviranje osjećajne strane ljudi koji su imali priliku vidjeti takvu djecu ili čak osjetiti djelić njihovog života. Svatko od nas nosi neku traumu, tamnu stranu svoga života, o kojoj ne želi razgovarati ni stavljati ju na vidjelo, ali čim si u domu nekako si javno obilježen njome. Tako se razgovor razvije do te teme

"Svatko od nas nosi neku traumu, tamnu stranu svoga života, o kojoj ne želi razgovarati ni stavljati ju na vidjelo..."

i postane težak te iznese neku okrutnu realnu sliku koji svi nakratko zaboravimo u ovom užurbanom svijetu. Dakako, tu bude i razgovora koji su mene

uznemirili, kao što su lažna svjedočanstva o našim dragim časnim sestrama koje se brinu o nama ili pak o mojoj braći i sestrama i našoj propaljoj budućnosti. Predrasuda je posvuda i zato želim podijeliti s vama moj pogled na takav „nesretan” život. Da li je zbilja nesretan?

Dakle, zbog nesretnih okolnosti završili smo moja braća i ja u Kući sv. Josipa, kao mala djeca. U početku je bilo straha, neprestana pitanja „Gdje je moja mama? Gdje je moj tata? Kada idem kući?”, ali dijete s vremenom shvati da život nije više kakav je prije bio. Sada odjednom imaš puno nepoznatih osoba koje se brinu za tebe, uče te novim stvarima i otvaraju ti novi pogled na svijet. S vremenom one postaju „majke” kojih djelomično nismo ni svjesni, nismo svjesni njihove stalne potpore koju pružaju, jer riječ majka potiče misao na onu ženu koja je na početku bila uz tebe. Tako smo naučili koristiti riječ „teta” koja ima naše potajno značenje „majka”. Dom nikada nisam doživljavala kao ustanovu, kao što ga drugi doživljavaju. Naravno, naš je malo drukčiji od ostalih, zbog glavnih „krivaca” - naših „teta”, koje

nam pružaju nevjerojatnu toplinu i zaštitu. U domu živim s još 29-ero druge djece koju gledam kao svoju braću i sestre. Svatko od nas ima svoj vlastiti križ, koji ponekad zna biti nevjerojatno težak. Zato, kao i svaka obitelj, pomažemo jedni drugima s teretom kakav god on bio.

„Tete” nam pružaju mogućnost obrazovanja te

"...želim podijeliti s vama moj pogled na takav „nesretan” život. Da li je zbilja nesretan?"

mnogi, koji nisu ni sanjali da će ići na fakultete, danas imaju tu mogućnost. Mnoge naše želje ne bi bile ispunjene, što se tiče sportova, stranih jezika, odjeće, obuće i slatkiša, da nije bilo dobročinitelja koji su nam kroz mnoge ove godine pomagali, od pružanja topline svojih domova za blagdane, pa do materijalnih stvari. Tako, donekle, uspijevamo izbjeći okrutnost druge djece prema nama zbog činjenice da nemamo ono što oni imaju. U Kući za sada ima osnovnoškolaca, srednjoškolaca pa čak i nas fakultetske djece. Uz potporu „teta” i mnogih dobročinitelja, kojih uvijek treba više, uspjeli smo doći na fakultete koje smo

htjeli, naučiti jezike koje smo htjeli, baviti se sportovima i drugim razbibrigama. Što se tiče dnevnoga reda sve je više-manje kao u pravoj obitelji, samo što je nas malo više. Imamo tri zajednička obroka, koja započinjemo molitvom, pauze, vrijeme za učenje i igru. Navečer najčešće gledamo televizijske programe, a prije spavanja skupimo se u kapeli i zahvalimo dragom Bogu za sve dobročinitelje, prijatelje, obitelji, za sve što

"Više puta sam čula da govore da smo kao u zatvoru, da ne smijemo nikuda."

nam je dao i pomolimo se za druge. Osim „teta”, imamo i odgajatelje koji „tetama” pomažu u svemu što mogu, a to je najčešće učenje i igranje s nama, kao i pokoji savjet vezan uz bilo koju temu.

Više puta sam čula da govore da smo kao u zatvoru, da ne smijemo nikuda. Drago mi je reći da nije tako. Mi mladi imamo svoje potrebe za društvom, što „tete” razumiju. Zato kad navečer idemo van, dogovorimo se lijepo s „tetama”, ali one, kao i svaki roditelj, ne mogu mirno spavati od brige sve dok se ne vratimo pa ih tu ponekad poštedimo i ostanemo spavati kod rodbine koju imamo

u Zagrebu ili kod dobrih prijatelja koji nam ponude smještaj.

Časne sestre u samostanu, kao i one koje su s nama 24 sata na dan, pomažu nam i u duhovnom razvoju vodeći nas na ispravan put. To postižu razgovorom, savjetom i ponekom knjigom. One su naša zamjenska i ovozemaljska obitelj. Naravno, nitko ne može potpuno zamijeniti prave roditelje, ali se u svakom slučaju trude maksimalno, od krpanja poderane odjeće, pranja rublja, kuhanja hrane pa do brige za nas dok smo bolesni. Teško mi je kada vidim koliko su drugi sretni što imaju barem jednog roditelja, a kamoli oba, još i baku i djeda i daljnju rodbinu, a toga nisu ni svjesni. Najgore je

"...cijenite sve što vam je Bog dao, kao što se mi trudimo cijeliti sve što je nama dao."

to što još i ružno govore o njima. Naravno, nisu svi divni i bajni kao u filmovima, ali su barem tamo, uz vas da vas zagrlje kad vam je teško, kad ste sretni i tužni.

Zato, cijenite sve što vam je Bog dao, kao što se mi trudimo cijeliti sve što je nama dao. Da ne bi bilo sve tako deprimirajuće, htjela bih napomenuti da

baš ovdje u Hrv. Leskovcu ima toliko obitelji koje su nas prihvatile kao svoju obitelj, prijatelje. Nama djeci to mnogo znači. Možda vam to ne znamo uvijek pokazati, ali ovom prilikom bih se htjela zahvaliti svim vjernicima koji dolaze nedjeljom u našu kapelu, što nam upute riječi hvale, podijele s nama svoje trenutke radosti i tuge.

SIROMAH:

**Gladan sam, Kriste.
Priljav i poderan.
I nemam ništa.
I već mi je dosta.
I dođe mi često, da ti,
zbog tvojih ljiljana
poljskih,
ljepših od Salomona,
i ptica nebeskih koje
niti siju, niti žanju,
saspem sve u lice.
Jer ja nisam ljiljan
poljski,
niti ptica nebeska.
Gladan sam, priljav i
poderan,
i nemam ništa.
Pa ipak, večeras te
želim
mrvicama svoje gladi
nahriniti,
sjajem svoje bijede
ogrnut tvoju zimu
i siromaštvom sebe
darivat tvoje rođenje.
A tvoje uzdarje je to
što sada cvjetam i ja.
Ljepši sam od Salomona.**

(N.N.)

Gdje je nestao čovjek?

Tekst: Marija Matešić

Poznati psiholog Sigmund Freud jednom je rekao kako „...život ne vrijedi mnogo, ali je on sve što imamo” te upravo u duhu njegove misli i sami smo svjedoci značenja života, mirisa kojim je on obavijen, pjesme koja kroz njega zrači i stope čovjeka koji kroz njega kroči. Suvremena problematika pomlađivanja, genetskog inženjeringa i kloniranja, postojećih „opravdanih” slika o starijima, u mnogim je segmentima bliska mitskim mislima o besmrtnosti čovjeka. U njima nezaboravljivi grčki bogovi, bezvremenski „Faust” i nama toliko blizak Gotovčev „Ero s onoga svijeta”, postaju svojevrsni arhetipi pobjede nad vremenom i uživanja u napitku besmrtnosti, ispijenom na studencu mladosti. Istini za volju, vječni život je oduvijek promatran kao privilegij bogova i nadnaravnih božanskih bića, kao zabrana običnim smrtnicima zbog njihove pohlepe da budu isti kao Bog i, u konačnici, kao privid da nastavak životnog puta klona nosi identičnu samosvijest osobe kao i osobnosti. Danas smo svjedoci i poznatih medijskih naslovnica o eutanaziji, o opravdanosti i smislu takvoga postupka, o vrstama i načinima njena izvođenja, kao i o medicinskoj etici koja se pritom stavlja u pitanje. No, gdje je nestao čovjek?

Starija osoba, unatoč svojoj iznemogloj tjelesnosti, pasivnoj kogniciji i emocionalnoj varijabilnosti, ostaje u svojim temeljnim segmentima nerazdvojiva cjelina tijela, duha i duše koju ni jedna materijalna stvarnost ne može prikladno obuhvatiti i s njome na razumljiv način raspolagati. Svjesni smo toga da, u konačnici, ostaje realna činjenica kako, unatoč suvremenoj problematici vezanoj za starenje, pokušaj približavanja i pluralističkog promišljanja starosne dobi nikada nije i neće biti

na odmet te će u mnogo čemu osvijetliti nove perspektive i izazove koje ova dotična stvarnost iznova postavlja pred svakog čovjeka. Suvremeno doba u mnogo čemu nastoji uvesti trend visoke starosti, ali mladolikog psiho-fizičkog zdravlja, pri čemu bi se kao ključne komponente takvoga razvoja mogle navesti briga oko primjerene prehrane i s njom vezanih vitamina, primjerena radna sposobnost tijekom cijelog životnog vijeka, emocionalna stabilnost i briga obitelji te bliskih osoba koja isključuje osamljenost visokog stupnja, opuštanje i mirnoća u obavljanju svakodnevnih obaveza te briga oko općeg duševnog stanja u kojem je velika važnost stavljena na vedrinu i zadržavanje bezvremenskog optimizma (Pečjak, 2001).

Na kraju, pretvoriti osobnu tragediju i novonastalu tegobu u radost pobjede je umijeće čovječstva i smislenosti kao i vječna pohvala životu. Putovati, baviti se umjetnošću, upoznavati nove i zanimljive osobe, gajiti tople i čuvstvene odnose s bliskim osobama nikada nije odviše kasno. Prolaznost života ne isključuje njegovu živost niti njegov završetak može ikada izbrisati vječne i besmrtne tragove u njega urezane. Iza svakog čovjeka tako ostaju besmrtne riznice mudrosti i iskustva, sjećanja obojana mnogobrojnim bojama akvarela i varijacija nota gotovo nečujne, ali sveprisutne simfonije života.

“Pokazat ćeš, puninu radosti pred licem Svojim”

(Ps 16 [15], 11)

Tekst: Iz Pisma starijim osobama bl. Ivana Pavla II

14. Kako godine prolaze, tako se čovjek, razumljivo, privikava na misao o „gašenju”. Čak i kad ne bi bilo tako, sama činjenica o tome kako se prorjeđuju redovi u našim obiteljima, među znancima i prijateljima, podsjetila bi nas na to: u mnogim prigodama postajemo toga svjesni, na primjer kada se nađemo na obiteljskim skupovima, kada se susretnemo s prijateljima iz djetinjstva, iz škole, s fakulteta, iz vojske, iz sjemeništa... Granica između života i smrti prolazi našim zajednicama približavajući nam se neumoljivo. Ako je život hodočašće prema nebeskoj domovini, tada je starost razdoblje iz kojega se najnaravnije sagledava prag vječnosti.

Ipak, mi kao starije osobe se teško mirimo sa sviješću o tome prijelazu, jer u njemu, kad je riječ o položaju čovjeka obilježena grijehom, ima nešto mračno što nas mora rastuživati i plašiti. Kako bi moglo biti drukčije? Čovjek je stvoren za život, dok smrt – kako nam objašnjava Sveto pismo već na prvim stranicama (usp. Post 2–3) – nije bila prvotno predviđena u naumu Božjem, no došla je kao posljedica grijeha, kao plod „đavlove zavisti” (Mudr 2, 24). Razumljivo je, dakle, da se pred tom zbiljom tame čovjek odupire i buni. Znakovito je, u tome pogledu, da je sâm Isus, “poput nas iskušavan svime, osim grijehom” (Heb 4, 15), spoznao strah pred smrću: „Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša!” (Mt 26, 39). Kako da zaboravimo njegove suze na grobu prijatelja Lazara, iako se spremao da ga uskrisi (usp. Iv 11, 35)?

Iako je s biološkoga stajališta smrt razumom shvatljiva, ipak je ne možemo doživljavati kao da je „prirodna”. Ona je u suprotnosti s najdubljom težnjom čovjekovo-

vom, kao što je naglasio Koncil: „Zagonetka ljudskog položaja dostiže vrhunac pred licem smrti. Ne muči čovjeka samo bol i sve veći rasap tijela nego ga, dapače, još više muči strah od ugasnuća” (GS br. 18). Izvjesno je da bi bol bila neutješna kad bi smrt bila potpuno uništenje i svršetak svega. Stoga, smrt nagoni čovjeka da sebi postavi

temeljna pitanja o smislu života: Što se nalazi iza mračnoga zida smrti? Je li smrt nepoziv kraj života ili ima nešto onkraj nje?

15. Od najstarijih vremena pa sve do naših dana u kulturi čovječanstva nisu nedostajali redukcionistički odgovori koji ograničavaju život na zemaljsko

postojanje. Čak i u Starom zavjetu neka tumačenja u Propovjedniku zamišljaju starost kao zdanje u raspadanju, a smrt kao potpuno i konačno uništenje (usp. Prop 12, 1–7). Upravo u svjetlu tih pesimističkih odgovora dobiva svoju punu vrijednost viđenje ispunjeno nadom, koje izvire iz sve objave, a posebice iz Evandjelja: „A Bog nije Bog mrtvih, nego živih” (Lk 20, 38). Apostol Pavao svjedoči da će Bog koji oživljuje mrtve (usp. Rim 4, 17) podariti život i našim mrtvim tijelima (usp. isto 8, 11), a sâm Isus potvrđuje: „Ja

sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će...” (Iv 11, 25–26).

Prešavši prag smrti, Isus je objavio da na drugoj strani uistinu postoji život, a to je vječnost, to jest „područje” koje čovjek nije istražio. Isus je prvi svjedok besmrtnoga života; u njemu se nada čovjekova

ukazuje ispunjena vječnošću. „Mi tugujemo zbog neizbježne smrti, ali nas tješi obećanje buduće besmrtnosti” (Rimski misal, Predslovlje pokojničko, I.). Nakon tih riječi što ih liturgija pruža vjernicima kao utjehu u času kad se zauvijek rastaju od voljene osobe, navješćuje se nada: „Tvojim se vjernima, Gospodine, život mijenja, a ne oduzima; i pošto se raspadne dom ovozemnog boravka, stječe se vječno prebivalište na nebesima” (Rimski misal, Predslovlje pokojničko, I.). U Kristu se smrt – ta dramatična i potresna zbiljnost – otkupljuje i preobražava sve dok se ne očituje kao „sestra” koja nas vodi u Očevo naručje (Usp. Sveti Franjo Asiški, Pjesma stvorova).

16. Tako vjera rasvjetljava tajnu smrti, pridajući spokoj starosti koja se više ne smatra i ne doživljava kao pasivno očekivanje razorna događaja, nego kao obećanje da će se dosegnuti punina zrelosti. Te godine valja proživjeti prepuštajući se u vjeri rukama Boga Oca i njegovoj milosrdnoj Providnosti. To je doba koje valja uporabiti za produbljivanje svoga duhovnoga života, moleći još usrdnije i posvećujući se svojoj braći u milosrđu.

Valja pohvaliti svaku socijalnu inicijativu kojoj je svrha omogućiti starijim osobama da se održavaju u tjelesnom i umnom pogledu te u svome društvenom životu, kao i da budu korisne stavljajući u službu drugih svoje vrijeme, svoje sposobnosti i svoja iskustva. Na taj se način može očuvati i razvijati volja za životom, koja je prvi dar Božji. S druge pak strane, ta volja za životom nije u suprotnosti sa željom za vječnošću što sazrijeva u svima onima koji doživljavaju duboko duhovno iskustvo, kao što to lijepo pokazuju životi svetaca.

Evandjelje nas u tom pogledu podsjeća na riječi starca Šimuna, koji kaže kako je spreman umrijeti jer je u naručju držao Mesiju kojega je iščekivao: „Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru, po riječi svojoj, u miru! Ta vidješe oči moje spasenje tvoje”

(Lk 2, 29–30). Apostol Pavao osjeća se kao razapet između želje da i dalje živi naučavajući evanđelje i želje „otići i s Kristom biti” (Fil 1, 23). Kad je sveti Ignacije Antihijski prepun radosti polazio ususret mučeništvu, govorio je kako je u srcu čuo glas Duha Svetoga kao živu „vodu” što šiklja u njegovoj nutрини šapćući mu poziv: „Pođi k Ocu” (Poslanica Rimljanima 7, 2). Takvih bismo primjera mogli mnogo nabrojiti. Oni, međutim, nimalo ne zasjenjuju vrijednost zemaljskoga života, koji je lijep, unatoč ograničenjima i patnjama i koji se mora dokraja živjeti. Ipak, oni nas podsjećaju da život nije ona krajnja vrijednost i da se, prema kršćanskom viđenju, to gašenje postojanja očituje kao „prijelaz”, kao most podignut iz života u život, između krhke i neizvjesne radosti ove zemlje i pune i potpune radosti što je Gospodin namjenjuje svojim vjernim službenicima: „Uđi u radost gospodara svoga!” (Mt 25, 21). Predznak života

17. U tome duhu, želeći vam, draga braćo i sestre starije dobi, da spokojno proživite godine što ih je Gospodin pripremio za svakoga od nas, osjećam se potaknut

spontanom željom da vam u potpunoj iskrenosti priopćim osjećaje koji me prožimaju u ovoj posljednjoj etapi moga života, nakon više od dvadeset godina službe na Petrovoj Stolici i u očekivanju trećega tisućljeća, koje nam je na pragu. Unatoč ograničenjima koja nadolaze s godinama, očuvao sam volju za životom i na tome zahvaljujem Gospodinu. Lijepo je moći se do kraja truditi za stvar Božjega kraljevstva!

Istodobno osjećam velik spokoj pri pomisli na trenutak kad me Gospodin bude pozvao: iz života u život! Zato mi je često na usnama, bez ikakva osjećaja tuge, molitva koju svećenik kazuje nakon euharistijskoga slavlja: In hora mortis meae voca me, et iube me venire ad te – U času smrti pozovi me i zapovjedi mi da dođem k tebi. To je molitva kršćanske nade koja ništa ne oduzima sadašnjem trenutku, dok sutrašnjicu povjerava zaštiti Božje dobrote.

18. „Iube me venire ad te”: u tome je najdublja želja ljudskoga srca, pa i onoga koje toga nije svjesno.

Dopusti, o Gospodine života, da budemo toga potpuno svjesni i da uživamo u svim razdobljima našega života kao u daru potpunom budućih obećanja!

Dopusti nam da s ljubavlju prihvatimo tvoju volju predajući se svakoga dana u tvoje milosrdne ruke!

I kad dođe čas posljednjega „prijelaza”, dopusti nam da ga dočekamo vedre duše, bez ikakva žaljenja za onim što ćemo ostaviti jer susresti tebe, nakon što smo te dugo tražili, znači ponovno naći svaku pravu vrijednost što smo je ovdje na zemlji iskusili, zajedno sa svima onima koji su nam prethodili u znaku vjere i nadanja. A ti, Marijo, Majko čovječanstva koje putuje, moli za nas „sada i na času smrti naše!” Pomozi nam da budemo uvijek čvrsto sjeđinjani s Isusom, voljenim tvojim Sinom i našim bratom, Gospodinom životom i slave! Amen!

Vatikan, 1. listopada 1999.

Prijateljima staraca

(Ministarstvo rada i socijalne skrbi i Republički fond socijalne zaštite, 1995.).

Tekst: Ester Mary Walker

1. Blagoslovljeni koji razumiju moj spori korak i drhtavu ruku;
2. Blagoslovljeni koji znaju da mi uši s mukom razabiru riječi;
3. Blagoslovljeni koji kao da prihvaćaju moj oslabljeni vid i tromi duh;
4. Blagoslovljeni koji su odvratili oči kada sam jutros prevrnuo svoju kavu;
5. Blagoslovljeni koji se sa smiješkom zaustavljaju da bi trenutak pročavrljali sa mnom;

6. Blagoslovljeni koji gledaju u meni biće dostojno ljubavi i poštovanja, a ne napuštenog starca;
7. Blagoslovljeni koji nikada ne kažu: „Danas ste to već dvaput ispričali.“;
8. Blagoslovljeni koji pogađaju da nemam više snage nositi svoj križ;
9. Blagoslovljeni koji svojom ljubavlju zaslađuju dane što mi još preostaju na ovom posljednjem putu.

BOGATAŠ:

*Isuse,
oprosti, ali žurim.
Možda, drugi put,
ali sada zaista...
Znaš kako je.
Svijet je globalno selo
i treba biti brz,
uvijek na licu mjesta,
u tijeku.
Burze, informacije,
tečajne liste,*

*akcije, dionice,
ulaganja, uvoz, izvoz,
profit...
Treba sve to znati, moći.
Imati snage, dragi moj.
Svijet počiva na leđima
jakih.
E da, znaš, super ti je
ono
o devi i bogatašu,
zbilja duhovito.
Samo vidiš da ne funk-*

*cionira.
A što ćeš, takvo je
vrijeme.
A vrijeme je novac.
Zato i žurim da ugrabim
vrijeme.
Čuj, još nešto,
ako uhvatiš vremena,
molim te, rodi se i za
mene.*

(N.N.)

Vijesti iz Caritasa

Tekst: Anđelka Bunić

Kako započeti ovaj članak, a ne spomenuti se Isusovih riječi da će nam se suditi prema onome što smo činili jednom od naše najmanje braće. Kako pisati o samilosti i suosjećajnosti prema bratu čovjeku u potrebi kad su nam još uvijek trbusi puni, kad je većini od nas još uvijek toplo i nije nas briga što onaj netko nema ni za ogrjev? Oni koji su bez vlasti i časti mjerilo su naše savjesti i neosporni suci sudbine svih ljudi. Isus je odlučio suditi ljude ne po onome što su njemu učinili ili nisu učinili, nego prema onome što su učinili jednome od najmanje braće! Kralj kraljeva svrstava

"Kako pisati o samilosti i suosjećajnosti prema bratu čovjeku u potrebi kad su nam još uvijek trbusi puni, kad je većini od nas još uvijek toplo i nije nas briga što onaj netko nema ni za ogrjev?"

na jednu stranu one koji su blagoslovljeni, one koji su pažljivi, uslužni i spremni pomoći te ih uvodi u svoje kraljevstvo, a na drugu stranu one koji takve usluge ne čine te ih uvodi tamo gdje će biti plač i škripa zubi.

Isus je čovjeku ovdje na zemlji dao slobodnu volju biranja i pripreme za vječnost u svom kraljevstvu. Tu vječnost čovjek može zadobiti jedino ako se opredijeli činiti dobro, ako se opredijeli za strpljivo nošenje svoga križa, raspeća i umiranja za drugoga. Jesmo li spremni za to? Hoćemo li izabrati život ili smrt? Što nam je činiti?

Odgovor nam daje sam Isus Krist, ali i Deklaracija „Kultura rada u Hrvatskoj” donesena na Petom hrvatskom socijalnom tjednu kojeg je organizirala Hrvatska bi-

skupska konferencija (HBK) u suradnji s Centrom za socijalni nauk crkve. U točki 11. navedene Deklaracije, pod nazivom „Socijalni pastoral”, piše sljedeće:

„Socijalni pastoral potiče vjernike da promiču svekoliku humanizaciju osobnih i društvenih, gospodarskih, kulturnih i političkih zbilja hrvatskog društva. Ovo zalaganje nadilazi samo tradicionalno karitativno djelovanje u Crkvi, jer uključuje edukaciju i preventivu, a ne samo ublažavanje društvenih problema. Od vjernika se očekuje solidarna i dragovoljna zauzetost već u njegovoj župi, ali i šire, u prakticiranju društvene dimenzije vjere.”

Prije sedam godina obnovljen je župni Caritas i za voditeljicu je izabrana Anđelka Bunić koja je tu dužnost obnašala do jeseni ove godine kada je preuzela novu dužnost vođenja prve socijalno uslužne zadruge Martinov plašt, a njezina zamjenica Mira Drobilo nastavila je voditi ŽC dok se ne izabere novi voditelj.

**“Pobožan čovjek,
a ne licemjerman
vjernik, savršeno
izvršava svoje
profesionalne
dužnosti jer zna
da je taj rad mo-
litva uzdignuta
Bogu.”**

J. Escriva

Socijalno poduzetništvo

Tekst: Anđelka Bunić

Velika ekonomska kriza, koja je zahvatila cijeli svijet, nastala je prvenstveno zbog velike pohlepe moćnika koji su zavlada bogatstvima svijeta i uništili tzv. srednji sloj, koji je bio korektiv između bogatih i siromašnih. Višak kapitala se sve više slijevao malom

ništvu.

Postoji puno definicija što je socijalno poduzetništvo, a najčešće se spominje da je to jedan veliki šator pod koji se svrstavaju sve društveno korisne aktivnosti.

U Zagrebu je krajem svibnja ove godine osnova-

Zato jer je prošle godine sedam entuzijasta različite dobi, obrazovanja, iskustva i vještina odlučilo baš na dan sv. Martina, osnovati asocijaciju koja se zove zadruga. S obzirom na široki spektar raznolikosti koje posjeduju, takav oblik udruživanja najbolje odgovara kako bi se ostvarila misija zbog koje je zadruga i osnovana. Legenda kaže da je sv. Martin dao pola svoga

postotku bogatih industrijalaca, ne vodeći računa o ostatku svijeta, koji je sve više tonuo u bijedu i neizvjesnost. Bogati i moćni su zanemarili socijalni aspekt razvoja društva, a bez toga nema napretka. Zato se danas sve više uviđa važnost

"U Zagrebu je krajem svibnja ove godine osnovana prva socijalno uslužna zadruga pod nazivom Martinov plašt..."

poticanja društvenih promjena putem socijalnog poduzetništva, kao trećeg puta u hrvatskom poduzet-

na prva socijalno uslužna zadruga (po novom Zakonu o zadrugama) pod nazivom „Martinov plašt”, kao odgovor na sveopću krizu i kao trasiranje puta, koji će neprilike pretvarati u prilike tj. razvijati pozitivne djelatnosti u društvu. Dok većina ljudi promatra krizu kao problem ili nepriliku, naša zadruga je vidi kao priliku na svim područjima života kao što je vraćanje dostojanstva obiteljima i ranjivim skupinama preko razvijanja i življenja sustava vrijednosti te povratka kulturi rada preko zapošljavanja i samozapošljavanja.

Zašto „Martinov plašt”?

vojničkog plašta siromahu koji se smrzavao na studeni. Tada još nismo znali da se socijalno poduzetništvo zamišlja kao veliki šator pa

"Misija je zadruga postati najosjetljivija socijalna asocijacija za čovjeka u regiji..."

nam je danas izraz "plašt" postao blizak pojam jer on pokriva, štiti, grije.

Misija je zadruga postati najosjetljivija socijalna asocijacija za čovjeka u regiji, usmjerena na unaprjeđenje skrbi i omogućavanje dostojanstvenog rada i života socijalno ranjivih pojedinaца i skupina društva te

skrbi i omogućavanje dostojanstvenog rada i života socijalno ranjivih pojedinaca i skupina društva te sustavno podizati duhovno moralne kvalitete života na svim razinama.

Korisnici zadruge „Martinov plašt” su: obitelji u kojima je prisutna različita vrsta ovisnosti, bolest ili dužničko ropstvo, samci, stari, usamljeni, zapušteni, okrnjene obitelji, nezaposleni, beskućnici, zatvorenici, maloljetni prijestupnici, osobe asocijalnog ponašanja, osobe s invaliditetom, djeca s razvojnim poteškoćama, osobe koje obnašaju odgovorne služ-

be, sva pomažuća i kreativna zanimanja.

Zadruga obuhvaća socijalnu, uslužnu i proizvodnu djelatnost sa svim svojim specifičnostima u radu kao skrb za starije i nemoćne osobe, pružanje podrške obiteljima, provođenje mjera resocijalizacije i integracije bivših ovisnika i zatvorenika, kućno dežurstvo za pripadnike ranjivih skupina i drugo.

Prva aktivnost s kojom zadruga kreće je pomoć i njega u kući, jer su Centri za socijalnu skrb izjavili da toga nema dovoljno na terenu, a i sama sam uočila tu potrebu radeći dugo u žu-

pnom Caritasu. Isto tako, pokrenute su i Dramske radionice za djecu s razvojnim poteškoćama, osobe s invaliditetom i umirovljenike. Ukoliko želite saznati više o navedenoj zadrugi, pogledajte web stranicu: www.martinov-plast.hr

Posjet

Tekst: Bruno Ferrero

Ilustracije: Nepoznati autor

Svakoga dana o podne, neki mladić bi pojavio na vratima crkve, zaustavio se nakratko i odlazio. Na njemu bijaše košulja s kockastim uzorkom, poderane traperice i jakna baš kako se obično odijevaju mladi njegove dobi. U ruci je nosio papirnatu vrećicu s pecivom za ručak.

Župniku je bio sumnjiv pa ga upita zašto dolazi pred crkvu. Bijaše, naime, i ljudi koji su u crkvu dolazili krasti.

"Dođem se pomoliti", odgovorio je mladić.
 "Pomoliti se?! Što možeš izmoliti za tako kratko vrijeme?"
 "Pa... svakoga dana dođem u crkvu o podne i kažem: Isuse, Sven je, a zatim odem. Molitva je kratka, ali sam siguran da me Isus čuje."

Nekoliko dana kasnije, mladić je teško stradao u nesreći koja se dogodila na poslu pa je prevezen u bolnicu.

Ležao je u sobi s ostalim bolesnicima, ali njegovim se dolaskom raspoloženje potpuno promijenilo. Uskoro je ta soba postala stjecište svih bolesnika na odjelu. Mladi i stari često bi se našli pored njegova kreveta, a on bi svima udijelio smijeh, riječ ohrabrenja i poneku šalu.

Posjetio ga je i župnik. U pratnji medicinske sestre sjeo je pored njegova kreveta. "Rekli su mi da si teško stradao, ali da unatoč tomu hrabriš sve druge bolesnike. Kako u tome uspijevaš?" "Zahvaljujući onom u koji me posjećuje svaki dan o podne." "Ali ovamo nitko ne dolazi o podne", upadne mu u riječ sestra.

"Dolazi, dolazi, svaki dan o podne. Stane na vrata moje sobe i kaže: Svene, Isus je, i onda ode."

“Ivanovi anđeli” - Stvoreni za let

Tekst: Mladen Krpan

Evo nas opet. Zadnji put smo vam se javili u svibanjskom broju naše Brazde. Od tada se mnogo toga promijenilo i puno lijepoga dogodilo. Prošli put vam je naša „prva flauta” Tihana Golubić pisala o tome kako su vrijedne ruke „Ivanovih anđela” izrađivale ukrase i magnete s uskrsnim i proljetnim motivima. Prihodom od prodaje kupili smo „odore” tj. majice na kojima se nalazi „logo” zbora i otisci naših ruku, kako bi svaka majica bila jedinstvena i neponovljiva, a mi sami prepoznatljivi. Na blagdan Duha Svetoga ušli smo u procesiji u našu crkvu, slavili svetu misu i blagoslovili naše majice. Na kraju sv. mise smo našem župniku vlč. Vjekoslavu i našem supsidijaru vlč. Miji uručili minijaturni primjerak naše odore kao mali znak pažnje i zahvale što su tu za nas i s nama.

Nedugo nakon tog radosnog i svečanog događaja, naš nas je župnik počastio nagradnim putovanjem u Gospić, Smiljan i Kuterevo. Toga lijepoga jutra krenuli smo u ličku metroplu Gospić. Putem je u autobusu odzvanjala pjesma, molitva i obilje smijeha. U Gospiću smo u katedrali Navještenja Blažene Djevice Marije slavili sv. misu koju je predvodio naš župnik, a pjevali smo mi, „Ivanovi anđeli”. Ne smijem zaboraviti spomenuti kako su naši ministranti uvijek uz nas i rado nam se pridru-

žuju u našim akcijama i putovanjima. Poslije sv. misne žrtve valjalo je nešto pojesti i okrijepiti se jer je dan bio iznimno vruć, prepun događanja i različitih aktivnosti. Spas od jakog sunca potražili smo u parku iza katedrale gdje smo se okrijepili i igrali igre. Igre su pripremili Marija, Nikola i Tihana. Tako su ih dobro pripremili da su svi maleni pjevači i ministranti svog voditelja morali zaliti većom količinom vode i to dva puta. Nakon igara i osvježanja vodom uputili smo se prema glavnom trgu preko gospićkog Korza. Došavši do trga, osvježnje smo našli, ne samo u sladoledu, već i kod prekrasne velike fontane. Potom smo autobusom krenuli do Smiljana gdje smo obišli memorijalni centar i rodnu kuću Nikole Tesle. Nakon toga, valjalo se duže vremena voziti do Kutereva gdje smo posjetili utočište za medvjede, što je kod djece izazvalo veliko oduševljenje. Dok smo ulazili u sam prostor utočišta, jedna od volonterki nas je obavijestila da je upravo u tijeku snimanje dokumentarnog filma i zamolila nas da sudjelujemo u snimanju. Mi smo rado pristali i ekipa HRT-a nas je snimala u vrijeme dok nam je volonterka držala predavanje o utočištu za medvjede i o samim medvjedima. Taj nezaboravni izlet bio nam je nagrada za sav naš trud koji smo uložili u rast naše župne zajednice. Dobrom Bogu smo zahvalni na tim trenucima, ali i „donatoru” o čijem smo trošku već drugi put išli na izlet.

Ljeto je brzo prošlo. Škola je ponovno počela, kao i aktivnosti našeg dječjeg zbora. Od ove jeseni opet smo brojčano porasli tako da sada u evidenciji imamo 62 člana, od čega oko 90% članova redovito dolazi na sve probe. Na misama je prisut-

no do 40-ak „Ivanovih anđela”, ali što se više primiče blagdan Božića znamo da će i taj broj rasti.

Zapravo, kada gledam početke rada s djecom u župi, shvaćam da nije samo pjevanje ono što će privući djecu. Treba im nešto što će im pomoći da „lete” i rastu u vjeri. Treba im Krist – prijatelj malenih, treba im Marija - Majka nebeska. Međutim, ako im mi kao odrasli ljudi, njihovi roditelji, svakodnevno ne posvjedočimo vjeru svojim primjerom, ne možemo očekivati od njih nešto posebno. Uglavnom su naši „anđeli” ona djeca koja su od malena zajedno sa svojim roditeljima dolazila na

svete mise. Ta se djeca izmjenjuju u ministriranju, čitanju i pjevanju potpuno samostalno i bez ikakve prisile. Vidljivo je da se kod većine u njihovim obiteljima vjera svakodnevno živi i svjedoči.

Svjesni smo da smo još mali i mladi u postojanju i djelovanju, ali smo isto tako odlučni da naše djelo postane i ostane sjeme za buduće naraštaje. Na svim probama redovito zajednički molimo, govorimo o blagdanima i nedjeljama koje dolaze, učimo o hrvatskim svecima i blaženicima. Također, održavamo i kino večeri, večeri iznenađenja s raznim kvizovima i igrama, a naše vjeroučiteljice Marija i Tihana svake godine vrijedno uvježbaju kratki Božićni igrokaz.

Mnogo je aktivnosti i događanja. Ponekad je sve teško stići i pripremiti, ali kada se vide plodovi toga rada onda nestaje sav

teret.

Dragi župljani! Podržite svojom molitvom i primjerom djelovanje i rad „Ivanovih anđela”, dolazite sa svojom djecom i unucima na svete mise. Djeca uče ono što doživljavaju. Ako im mi budemo primjer ustrajne, duboke, ponizne i strpljive vjere, u nama ne bi smjelo biti straha i sumnje za budućnost naše djece. Dajmo im svoje vrijeme i pažnju, pokažimo im svakodnevno da ih volimo i ljubimo jer tako ih nećemo razmaziti. Razmazit ćemo ih onda kada budemo umjesto njih činili ono što oni sami mogu učiniti. Uložimo u svoju djecu

i usudimo se očekivati zauzvrat samo ljubav. Djeca su naša budućnost, budućnost našega hrvatskoga naroda i Crkve. Ne budimo prestrogi prema njima, imajmo za sve strpljenja i ljubavi, a za djecu posebno.

Svaka je duša stvorena za let, ali dječja duša nekako najviše jer je neopterećena i puna ljubavi za sve. Ne „režimo krila” našoj djeci, već zajedno s njima molimo onaj stih njima omiljene pjesme koju tako rado i zdušno pjevanju „Da mi je biti oro...da mi je imat njegova krila, letio bih put visina... da mi je biti dijete, da mi je imat njegove oči da svi Kristu mogu doći...”

Draga djeco i roditelji! Pridružite nam se na našem letu u kojem želimo svi u jednom „jatu” pjesmom i molitvom slaviti Onoga koji je sama Ljubav i Milost. S vama su u molitvi i pjesmi sjedinjeni „Ivanovi anđeli”.

Moje mjesto u Crkvi

Svjedočanstva prvopričesnika

Dragi čitatelji! Pred vama se nalaze vrlo zanimljivi tekstovi naših dragih ovogodišnjih prvopričesnika. Radova je bilo mnogo, ali listova je u Brazdi malo manje. Stoga, ovim putem zahvaljujemo djeci koja su se potrudila pokloniti svoje, još mlado, ali ništa manje važnije, svjedočanstvo o tome kako oni vide sebe u zajednici Crkve te na koji način oni mogu darovati ciglu svoje vjere za čvrste temelje.

U crkvu idem redovito. Uključena sam u dječji zbor „Ivanovi anđeli”. Volim ići u crkvu i u zboru pjevati crkvene pjesme jer me to ispunjava i veseli. Najviše od svega me ispunjava to što se družim s prijateljima i što smo sve bliže Bogu. Svi pjevamo i molimo se jer tu pripadamo i tu trebamo biti. Ja volim ići u crkvu.

(Sara Sirovina, 3. C)

Još od onog dana kad sam se krstio dobio sam svoje mjesto u Crkvi. Od toga dana moje me mjesto uvijek čeka. Dobar sam i vrijedan. Uvijek s voljom odlazim na vjeronauk jer tamo uvijek nešto zani-

mljivo naučim. Nedjeljom ujutro, kada me mama lijepo obuče i moja se obitelj skupi, zajedno odlazimo na susret s Isusom. Ja sam tada sretan i veseo.

(Marko Anđelić, 3. B)

Moje mjesto u crkvi je blizu moga gospodina župnika. Ja mu želim pomoći u svemu što mu treba, a da ja to mogu učiniti. Htio bih spriječiti sve one koji uživaju u uništavanju crkvene imovine jer mi je teško gledati kad je nešto oko crkve razbijeno i prošarano.

(Ivan Regvar, 3. B)

Ja bih mogla dati svu svoju malu odjeću djeci u caritas i tako bi bila bliža Bogu.

(Ružica Suhalj, 3. A)

Ja sam jedan od vjernika Crkve. Dolazim na svete mise. Ja sam u crkvi i svetoj kući vjeran Bogu, ali nisam Mu vjeran samo u crkvi, nego svugdje. U crkvi se osjećam sretno i svemogućće jer složna braća kuću grade. Nema veze što nismo braća, ali smo prijatelji, a i s prijateljima možemo sagraditi kuću. Kada bi se cijela Crkva združila sve bi mogli napraviti. Zato budimo vjerni Crkvi jer

biti član Crkve je lijepo.

(Jakov Dabo, 3. A)

U crkvi se na svetoj misi osjećam veselo i ispunjeno. Sa zborom pjevam crkvene pjesme i doživljavam ih na meni poseban način jer sam sve bliže Bogu i on meni.

(Klara Sirovina, 3. C)

Moje mjesto u Crkvi me uvijek čeka i na školskom i na crkvenom vjeronauku, ali i na misi i doma. Kada se molim, mislim i osjećam da su tada sa mnom i na mome mjestu: Bog, Marija, Isus, anđeo čuvar, svi sveti i svi moji najmiliji. Uvijek na kraju školskog i crkvenog vjeronauka, mise i na kraju dana, molitvom ili pjesmom zahvalim Bogu što je imao vremena biti sa mnom na svakome mjestu.

(Ema Todorović, 3. B)

"Volim ići u crkvu i u zboru pjevati crkvene pjesme jer me to ispunjava i veseli."

U Crkvi kao zajednici jako je lijepo jer molimo svi zajedno. Ja znam da je Isus uvijek uz mene i vjerujem da me voli isto onako kako ja njega volim. Mislim da je moje mjesto u Crkvi isto tako važno kao i svačije drugo.

(Ines Jasenko, 3. B)

Moje mjesto u Crkvi je molitva, koja je sveta i od koje živimo. Ja bih jako željela pomagati drugim ljudima i htjela bih biti ča-sna sestra. Vjerujem u svog svemogućeg Boga Oca i neću se nikada odvojiti od njega. To je moje mjesto u Crkvi – da živim samo s Bogom.

(Ivana Sermek, 3. A)

Moje mjesto je u Crkvi kao u zajednici. Tamo mogu pomoći i moliti se. Mogu u crkvi pjevati i još svašta, ali i biti dobra. U zajednici je lakše i ljepše rasti i živjeti. Crkva služi za molitve, mise, čak i skupljanje novaca za siromašne i gladne. U zajednici moramo poštivati jedni druge i tu je sigurno rasti i živjeti jer si zajedno sa svima drugima, a ujedno s Isusom i Bogom Ocem. Zajednica i Crkva su odlične za rast i sigurnost.

(Tamara Cikron, 3. A)

Kada sam prvi put došao u crkvu sa roditeljima, bio sam uzbuđen i zbunjnjen. Nisam znao zašto je tako različita i zašto ima veliki toranj. Oko mene je bilo mnoštvo ljudi koji su se međusobno pozdravljali. Zapravo mi se činilo da se svi poznaju. Kada sam porastao, neke stvari su mi postale jasnije. Ljudi su vrlo zaposleni i stalno negdje žure. Jako se malo žure pa čak i oni koji žive blizu. Tada svane nedjeljno jutro i nakon doručka ljudi odlaze u Crkvu. Sve postaje mirno

i usporeno. Ljudi uživaju i slušaju riječ Božju. Ona će im dati snage i volje da ustraju na svom putu. Crkva je malena i jedva primi sve vjernike, ali ja znam da imam svoje mjesto koje me uvijek čeka.

(N. N.)

Moje mjesto u Crkvi je da pjevam u zboru i da ministriram. Jedva čekam kada ću primiti Prvu pričest jer ću tada primiti Tijelo Kristovo.

(Ivana Jurić, 3. A)

DJEČJE DEFINICIJE LJUBAVI (Što kažu djeca stara od 4 do 8 godina!)

LJUBAV JE...

...kada je moja baka imala artritis i nije si mogla lakirati nokte, moj djed joj ih je lakirao iako je i on imao artritis.

REBECCA – 8 godina

...kada znaš da te starija sestra voli zato što ti daje svu svoju odjeću i onda ode sebi kupiti novu!

LAUREN – 4 godine

...kada su starija gospođa i stariji gospodin još uvijek dobri prijatelji iako se znaju dugo vremena.

TOMMY – 6 godina

...kada izađeš van i ponudiš svoj čips nekome bez da čekaš da on tebi ponudi svoj!

CHRISSEY – 6 godina

...ako želiš naučiti bolje voljeti, počni s prijateljem koji ti se ne sviđa!

NIKKA – 6 godina

...kada nekom kažeš nešto loše o sebi i bojiš se da te ta osoba neće voljeti zbog toga što si rekao, a onda te ta osoba iznenađi tako da te zavoli još i više!

SAMANTHA – 7 godina

OBOJI PREMA ZADANOME...

5+1=

6 = svijetlo plavo

5 = crveno

4 = tamno plavo

3 = zeleno

2 = bijelo

1 = smeđe

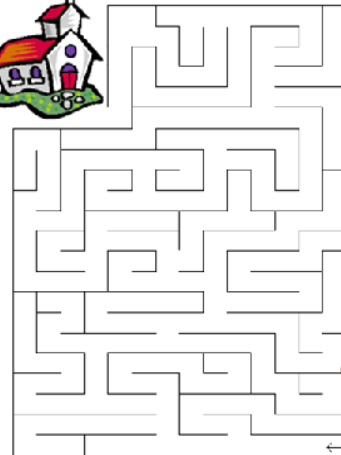
0 = žuto

Ostalo po želji

MELKIOR, ZVIJEZDA, BETLEHEM,
ŠTALICA, ISTOK, BALTAZAR,
GAŠPAR, MUDRACI, KRALJEVI,
SMIRNA, TAMJAN, ZLATO

B	I	V	E	LJ	A	R	K	A
B	A	N	R	I	M	S	R	D
M	E	L	K	I	O	R	A	Z
Z	L	A	T	O	O	Ž	P	E
A	C	I	L	A	T	Š	Š	J
K	O	T	S	I	Z	I	A	I
T	A	M	J	A	N	A	G	V
I	C	A	R	D	U	M	R	Z
M	E	H	E	L	T	E	B	Ć

Glazba utkana u čovjekov duh

Tekst: Tihana Golubić

*„Hvalite ga igrom i bubnjem, slavite ga glazbalima zvonkim i frulom! Hvalite ga cimbalima zvučnim, slavite ga cimbalima gromkim! Sve što god diše Jahvu neka slavi! Aleluja!”
(Ps 150, 5)*

Što je to u čovjeka utkano da stvara divne zvukove, remek djela simfonija, koncerata... Promatrajmo na trenutak Boga kao dirigenta. U svojoj ruci drži palicu s kojom, kada god i kako god zamahne, proizvede savršen zvuk. Pred sobom ima najveći i originalni orkestar - čitavu prirodu i sve što je stvorio, a jedinstveni instrument jest sam čovjek.

Glazbom sam praćena još od samog početka svoga života pa čak i od vremena provedenog pod okriljem majčine utrobe. Kako sam odrastala i kako sam dolazila bliže Bogu, tako sam sve više ponirala u ljepotu glazbe, ali i kada god bih se od Njega odmaknula,

tako bi ta perspektiva postala praznija, nedorečena, neuredna, maglovita...

Baveći se glazbom, često sam razmišljala kako taj dar koristiti na Božju slavu? Kako ostvariti Božji poziv i kako Mu poslužiti kao glazbenik? Shvatila sam da, kada god sviram srcem i dušom, kada god unesem svu sebe, dolazim do Boga i tada melodije postaju moja najiskrenija molitva. Kada bih zaboravila na srce, a svirala samo razumom, izgubila bi se sva originalnost i melodija bi ostala tek siromašni notni zapis na papiru. Boga mogu slaviti glazbom bilo gdje, ali u Njegovome domu, u crkvi, ona dotiče ipak onu najdu-

blju dimenziju jer stavljam pred Njega najintimniji dio svoje duše. Tada se zvuci zajedno s izrečenim i neizrečenim molitvama uzdižu poput mirisa tamjana do mojeg Stvoritelja. Postajem svjesnija Njegove blizine. Ponekad s Njim u toj molitvi zaplešem, uz melankolične melodije flaute zaplačem..., a onda Mu se i

"Kako ostvariti Božji poziv i kako Mu poslužiti kao glazbenik?"

nasmiješim... U tim trenucima, dolazeći Stvoritelju s melodijama svoje flaute, moja duša se u Njemu smiruje i polako ulazi u misterij Njegova Otajstva. Ujedno, osjećam kako ta glazba postaje poput psalmistinog poziva „Sve što god diše Jahvu neka slavi!” Tada dar, koji od Njega primih, postaje moja iskrena molitva i zahvala Stvoritelju na svemu što mi pruža. U trenutku kada zauvijek zatvorim oči, vjerujem da će se moja duša smiriti u najljepšim zvucima beskrajne Božje ljubavi i prisutnosti...

Trideset godina leskovačkih "Miovača"

Tekst: Snježana Krčelić Savić

Dana 30. listopada 2011. godine, na spomendan bl. Marije Terezije od sv. Josipa, ansambl „MI TAMBURICA“ iz Hrv. Leskovca proslavio je 30. obljetnicu utemeljenja i djelovanja. Euharistijsko slavlje, u kapeli sestara Karmelićanki BSI na Leskovačkom brijegu (gdje ansambl i djeluje), predvodio je don Anđelko Kačunko u zajedništvu sa župnikom vlč. Vjekoslavom Pavlovićem. Don Anđelko, koji je u leskovačkoj zajednici proveo punih 17 godina, najprije je sve srdačno pozdravio, sestrama čestitao blagdan njihove utemeljiteljice, a u propovijedi je vjernike podsjetio na „miovske“ početke od 10. veljače 1981. godine te im tumačio nedjeljno Evanđelje. Na kraju je naglasio da moramo zahvaliti Bogu za „miovskih“ trideset i za karmelskih devedeset godina vjerne ustrajnosti u svjedočenju Evanđelja u Hrv. Leskovcu. Tijekom svete mise, ansambl je animirao pjevanje, izvevši u jedinstvenom glazbenom ruhu Staroslavensku misu Albe Vidakovića te poznate crkvene i klasične popijevke pod vodstvom voditeljice prof. Renate Ivoš-Krajina. Poslije euharistijskog

slavlja nazočne su pozdravili predsjednik Hrvatskog katoličkog zbora „MI“ Anton Kliman i predsjednik leskovačke zajednice Miro Savić, nakon čega je tamburaški orkestar uz mješoviti zbor održao polusatni koncert, na radost prisutnih vjernika koji su ispunili samostansku kapelu sv. Josipa.

Za one koji ne poznaju ansambl „MI TAMBURICA“

Ansambl je osnovan o Stepinčevu 1981. godine pri Zajednici mladih Hrvatskog katoličkog zbora MI. Osnovao ga je vlč. Jozo Mario Tolj, koji je u to vrijeme stanovao na Leskovačkom brijegu. Uskoro nakon toga na Brijeg je, kao mladi student, došao vlč. Anđelko Kačunko. Ansambl danas čini pedesetak članova

od osnovnoškolaca, srednjoškolaca, studenata do starijih članova i sestara Karmelićanki. Okupljaju se u tri sekcije: stariji tamburaški orkestar, mlađi tamburaši i mješoviti pjevački zbor. Temeljne odrednice ansambla su ispravno vrednovanje, prezentiranje i širenje hrvatske narodne baštine, populariziranje tamburaštva i tambure kao hrvatskog narodnog glazbala i prikladno obogaćivanje bogoslužja, po čemu je jedinstven. Repertoar čine duhovne skladbe, narodne i klasične popijevke te koncertne skladbe. Ansambl je do sada imao brojne nastupe u domovini i inozemstvu (Slovenija, Austrija, Njemačka, Italija, Nizozemska), nastupe na radiju i televiziji, na zagrebačkom glazbenom podiju te je sni-

mio tri nosača zvuka. Od utemeljenja ansambla do 1989. godine glazbeni voditelj je bio vlč. A. Kačun-ko, kada vodstvo preuzima (sada pokojni) maestro Božo Galli, a 1992. godine ponovno vlč. Kačun-ko. Zatim je jedno kraće vrijeme voditeljica bila prof. Silvija Mužak, a od Božića 1999. godine vođenje cijelog ansambla preuzima prof. Renata Ivoš-Krajina, koja je godinu dana ranije počela raditi samo sa zborom.

Kroz vođenje mlađeg tamburaškog orkestra („malih tamburaša“) izmjenjivali su se: Zvonko Vidaković, Vedran Budak te Ljiljana Cvetković, koja je odgojila generaciju aktivnog podmlatka o kojoj se sada brine Josip Hrastić.

Trideset godina je dug staž u radnom vijeku jednog čovjeka, a posebno jedne zajednice. Zahvaljujemo dragom Bogu što nam je pomogao u svim kriznim trenucima i „po-

slao“ rješenja za iskrslje probleme. Hvala našim dragim časnim sestrama koje nas svih ovih godina strpljivo trpe kao „vrlo glasnje“ podstanare i u kasnim večernjim satima na našim probama. Hvala našim roditeljima koji su nam pričuvili djecu kada smo morali ići na probe ili nastupe. Hvala župnicima i svim župljanima koji nas podupiru i naša su vjerna publika.

Mladi karmela BSI

Tekst: Tanja Ćurak

Zajednica Mladih Karmela BSI službeno je osnovana 18. prosinca 2010. godine, iako se mladi pod krovom sestara Karmelićanki okupljaju već dugi niz godina. Većina članova ujedno su i nositelji karmelskog Škapulara, koji nas stavlja pod posebnu zaštitu Blažene Djevice Marije. Nositelj karmelskog Škapulara jest Isusov učenik obučeni u Marijine krepoti, onaj koji u Mariji gleda majku, sestru, učiteljicu na svom životnom putu. Na svom putu karmelske duhovnosti upoznali smo mnoge karmelske svece čije životne priče nas mijenjaju i usmjeravaju.

Sv. Terezija od Djeteta Isusa (sv. Mala Terezija) nam je svojim primjerom

pokazala koliko je važna vjernost u malim stvarima. Gledala je Boga kao milosrdnu ljubav, do kojega se dolazi povjerenjem i jednostavnošću djeteta, ostajući uvijek u poniznosti i duhovnom siromaštvu.

Sv. Ivan od Križa uči nas moliti. Evo nekoliko njegovih savjeta koji nam mogu pomoći. "Pronađi stoga samotno i tiho mjesto i tamo se pomoli. Utroši svu snagu i polet svoje volje da Ga zazivaš i blagoslivljaš. Tko bježi od molitve, bježi od svakog dobra. Nikada nemoj napustiti mislenu molitvu, jer je ona snaga duše. Ne brzaj u molitvi. Ne prepuštaj se malodušnosti, nikada!"

Sv. Terezija Avilska bliska nam je u traženju osob-

ne duhovnosti i iskustva Boga, u našim unutarnjim borbama između Boga i svijeta, molitve i života, radikalnosti i polovičnosti... U jednom trenutku svog života prestala je moliti jer se osjećala nedostojnom. To smatra svojom najve-

ćom pogreškom. "Velikog li sljepila moga! Gdje sam Gospodine mogla naći lijeka nego u Vama? Kakvo god zlo počinio onaj koji je započeo s molitvom, neka je ne zapušta, jer je to sredstvo kojim se može ponovno ozdraviti."

Nama mladima osobito je važna bl. Marija Terezija od sv. Josipa, koja je ujedno i osnivateljica sestara Karmelićanki BSI. Kao članovi zajednice pozvani smo živjeti u duhu karizme Karmela Božanskog Srca Isusova i s bl. Marijom Terezijom od sv. Josipa uskliknuti: "Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti, Boga u svima ljubiti!" Našu omiljenu blaženicu pobliže smo upoznali na našem hodočašću u Berlinu. Hodočašće pod nazivom "Stopama bl. Marije Terezije od sv. Josipa" bilo je plodonosno za svakoga od nas jer smo vidjeli gdje

se blaženica rodila, živjela i djelovala. Osim u Berlin, putovali smo u Sittard te na susrete karmelske mladeži, tzv. Karmelijade. Naše posljednje hodočašće bilo je na Svjetski susret mladih u Madridu. Osim Madri-

"Duhovno smo veoma napredovali. Na svakom karmelskom hodočašću susreli smo se s "pustinjom" - period tišine u kojem smo tražili osobni susret s Gospodinom."

da posjetili smo: Montpellier, Lurd, Alba de Tormes, Duruelo, Salamanku, Avilu, Segoviju, Toledo, Barcelonu... Obilazili smo karmelske samostane - kolijevku karmelske duhovnosti te razgledavali kulturne spomenike, sakralne objekte i grobove velikih karmelskih svetaca (sv. Terezije Avilske i sv. Ivana od Križa).

Duhovno smo veoma napredovali. Na svakom karmelskom hodočašću susreli smo se s "pustinjom"-period tišine u kojem smo tražili osobni susret s Gospodinom. "Jer samo u šutnji duša čuje i razabire riječ." Osim kroz molitvu, upoznavanja karmelske duhovnosti i hodočašća,

djelujemo i na razne druge načine. Trenutno se uz molitvene susrete i predavanja okupljamo na radionicama gdje izrađujemo jaslice, anđele i različite božićne ukrase koje ćemo prodavati te tako kupiti klavijaturu za naš Zbor mladih i pomoći potrebitima. Nadalje, kao zajednica Mladih Karmela BSI donirat ćemo X. postaju Križnog puta našim dragim sestrama te tako dati svoj doprinos i pokazati ljubav prema Gospodinu.

Uskoro nam se bliži godišnjica osnutka i pridružuju nam se novi članovi. Želimo im srdačnu dobrodošlicu. Okupljamo se svake nedjelje u 18.30 sati na zbor i u 20 sati na vjeronaučne susrete u Hrvatskom Leskovcu pod vodstvom časne sestre Anice Marije od Duha Svetog, koja nam je veliki oslonac, podrška i usmjerivač na našem duhovnom putu.

Kako je odaziv na župski vjeronauk u Lučkom, nažalost, bio gotovo neznan, sve vas pozivam na naše zajedničke susrete u Hrvatski Leskovac. Pridružite nam se, pronađite sebe, razveselite i nas i Isusa. Možda ćemo tako potaknuti sve mlade iz naše župe da se odazovu na duhovne susrete koje se organiziraju u našoj župnoj zajednici.

Mješoviti zbor župe Stupnik-Lučko

Tekst: Mladen Krpan

Reče mu gospodar: „Valjaš, slugo dobri i vjerni! U malome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga.” (Mt 25,23)

Možda ćete se pitati kakve veze ima ova Isusova prisposodba iz Matejevog evanđelja sa župnim zborom. Ima velike veze i važnosti. Koliko smo puta došli na svetu misu u našu crkvu i čuli pjevanje ili smo i sami sudjelovali na misi pjevajući? Nekada smo možda i bili iznervirani lošom izvedbom, prebrzim ili presporim tempom, lošom intonacijom ili lošim sviranjem. Skloni smo kritiziranju i komentiranju, ali nismo spremni, barem ne većina, pomoći i doprinijeti boljitku pjevanja u župi. Najbolji pokazatelj toga je sadašnje stanje našeg župnog zbora.

Ove jeseni, nakon ljetne stanke, dogodilo se nešto što je bilo očekivano. Naš župni zbor zapao je u krizu. Na nedjeljne mise dolazi jedva 15-16 pjevača od čega su samo 1 ili 2 muška glasa. Na tjednim probama pjevanja je situacija rijetko bolja. Skladbe koje se uvježbavaju i ponavljaju rijetko se mogu izvesti na nedjeljnim misnim slavljinama tako da je vrlo teško i gotovo nemoguće planirati kroz tjedan koje će se

pjesme pjevati u nedjelju. Olakotna okolnost je ta što su naši župljani raspjevani i rado prihvaćaju pjevanje na misama što je također vrlo važno i ulijeva određenu dozu nade i optimizma.

Gledano s aspekta životne dobi, naš je zbor vrlo star i žurno mu je potreban pomladak i osvježenje mlađim generacijama župljana kako bi uopće opstao i nastavio svoje djelovanje i služenje u župi. Za sada nema nikakvih naznaka da će se stanje promijeniti, što nas ponekad čini malo nesretnima i pomalo nas obeshrabruje. Često se pitam kako jedna tako velika i mlada župa ima malen i

"Na nedjeljne mise dolazi jedva 15-16 pjevača od čega su samo 1 ili 2 muška glasa."

star župni zbor, zbog čega se župljani ne žele ili boje priključiti, zbog čega ima onih koji su tako žestoki u kritici, a nisu spremni pomoći? Možda odgovor leži i u tome da smo se otuđili, zatvorili u sebe ili smo

postali grupa krutih ljudi koja umišlja da je pjevanje rezervirano za povlaštene i odabrane. Nasuprot tome, u zadnje dvije godine pridružile su nam se tri mlađe članice, što nas opet ne opisuje kao krute, hladne i zatvorene ljude.

"Ove jeseni, nakon ljetne stanke, dogodilo se nešto što je bilo očekivano. Naš župni zbor zapao je u krizu."

Vratimo se na početak priče u kojem nas Isus ohrabruje, ali i opominje da svoje talente ne smijemo zakopati i sebično ih držati za sebe jer upravo nas to otuđuje i udaljuje od drugih ljudi, ali i od nas samih. „...Uđi u radost gospodara svoga.” Da, dragi župljani. Svaki put kada prijeđemo prag naše crkve i načinimo znak križa, mi smo ušli u Njegovu radost, došli smo blagovati na stolu vječne i neizrecive Ljubavi, došli smo piti sa živoga vrela radosti i spasa. Ipak se postavlja pitanje za sve nas: koliko smo toga svjesni, koliko smo puta bili prolaznici, a ne sudionici svete misne gozbe, koliko smo puta izašli iz crkve nervozniji nego što smo došli, koliko smo puta sitničarenjem naškodili drugima i sebi.

Svećenik nam na početku svake svete mise uputi mir riječima: „Milost vam i mir od Gospodina našega Isusa Krista”, a mi uglavnom, onako mlako i gotovo rutinski, odgovaramo govoreći ili pjevajući: „I s duhom tvojim.” U što smo se pretvorili? Što smo postali? Braća i sestre? Kristovi prijatelji i suradnici? Živi krugovi Njegove Crkve? Ne, postali smo mlaki mimo-kršćani koji sa svojim vladanjem tjeraju i ovu šaćicu ljudi koja je ostala u crkvi.

Što je s našim talentima? Trunu li oni negdje zakopani na dnu naše duše ili se nesebično razdaju za Onoga koji je za sve nas dao i potpuno se predao. Ne želim vjerovati da se naš zbor ne može obnoviti i osvježiti mlađim i mladim snagama i tako krenuti jednim novim i boljim putem. Koristim ovu priliku kao svojevrsan apel na sve naše župljane koji imaju talent da ga stave na raspolaganje Onomu od kojeg su ga dobili jer On će ga umnožiti na radost i korist drugih.

U svom sedmogodišnjem djelovanju u našoj župi, pamtim mnogo lijepih trenutaka i susreta s našim župljanima. Mnogi su obećali da će doći pjevati u župni zbor. Neki od njih su došli i ostali, ali većina nikada. Teško je pisati o ovoj situaciji i iznositi

činjenice, ali istina je jedna i ne može se mijenjati. Čovjek vrlo lako može zapasti u beznade i očaj te tako pomisliti da je došao kraj i da nema nade, ali kao dionici Kristove milosti i Njegove radosti to ne smijemo činiti. Kada čovjek svoj talent upotrijebi na dobro i korist drugih on obilno biva nagrađen nebrojenim milostima od Gospodina.

Papa Pio XII. ističe: „Sveta je glazba usko povezana s liturgijom; sveto je pjevanje u potpunosti dio same liturgije... koje je

„Često se pitam kako jedna tako velika i mlada župa ima malen i star župni zbor...?”

pravo i dužnost kršćanskog puka po krštenju.”

„Zbor o kojem se govori nije nikakva katolička glazbena udruga koja bi, umjesto da pjeva u nekoj dvorani, prigodno pjevala u crkvi, već je dio liturgijske zajednice s posebnom liturgijskom službom. Čim se više članovi zbora budu smatrali pojedincima koji slave, slušaju, žrtvuju i pričešćuju se zajedno sa zajednicom, tim će bolje i plodonosnije izvršiti svoju zadaću” („Liturgijski simbolički govor”- I. Šaško).

Dragi župljani! Možda smo upravo mi pjevači pomalo krivi za ovu situaciju u kojoj smo se našli. „Iako zbor ima svoje posebno mjesto na koru ili nekom prostoru unutar crkve, što se više odvaja od zajednice, to se dublje ulazi u govor o nepripadnosti...” („Liturgijski simbolički govor”- I. Šaško). Možda upravo u ovom promišljanju leži odgovor na naše pitanje. Ako se nama dogodilo da smo se izdvojili i uzoholili, vi nam, dragi župljani, pomognite i oprostite. Također, ako netko misli da može svojim talentom doprinijeti zboru u bilo kojem pogledu, neka se slobodno javi jer će nas time obogatiti, a i svaka konstruktivna kritika je dobrodošla.

Na kraju ovog članka još jednom apeliram na vaše savjesti i molim vas da se odazovete i pomognete nam tako što ćete pjevati i pjesmom služiti Gospodinu. Ne obazirite se na loše glasine, već svojim talentom i glasom doprinesite da se naš župni zbor ne ugasi jer samo tako ćemo jednom svi moći ući u radost svoga Gospodara.

Sve vas, dragi župljani, molim da nas se sjetite u svojim molitvama i žrtvama jer zamislite kako bi bilo da se ovog Božića u našoj crkvi ne pjeva. S vama u molitvi sjedinjeni, članovi župnog zbora!

G
A
L
E
R
I
J
A

Z
B
O
R
A

A
L
L
E
G
R
O

Cipelice litalice zbora Allegro

Tekst: Kristina Lončar

Zbor Allegro ove se godine može pohvaliti gostovanjima u različitim župama diljem Hrvatske, ponajviše u Istri i Hrvatskom zagorju. U travnju ove godine gostovali smo u Jastrebarskom u crkvi sv. Nikole Biskupa gdje smo, nakon sudjelovanja na misnom slavlju, održali i koncert što nam je bila odlična priprema za nastup na 34. Susretu zagrebačkih glazbenih amatera 7. svibnja 2011. godine. Nakon ljetnih radosti, odmorni i spremni za nove glazbene pothvate, prihvatili smo se pripreme uvijek-bavanja povećeg repertoara (desetak pjesama) koje smo već duže razdoblje pripremali za koncerte u Puli i Rovinju povodom nove pjevačke sezone. Bilo je to ujedno i naše kratko ljetovanje u razdoblju od 9. do 11. rujna ove godine pa smo istodobno spojili ugodno s korisnim i uz glazbene trenutke još smo uvijek imali priliku uživati u kasnom ljetu prelijepe nam Istre. Prvoga smo dana održali koncert u Rovinju na Trgu brodogradilišta ispred Multimedijalnog centra. Slobodno smo subotnje vrijeme posvetili razgledavanju.

Posjetili smo staru grad-

sku jezgru Rovinja i impozantnu crkvu sv. Eufemije, zaštitnice grada Rovinja, izgrađene sredinom 18. st. prema projektu G. Dozzija. Nikako nismo mogli propustiti priliku razgledati šesti po veličini amfiteatar u svijetu, kolosalnu pulsku Arenu iz razdoblja 1. stoljeća, kao ni slavoluk Sergijevaca; bogate arhitekture i reljefnih dekoracija, podignut s unutrašnje strane gradskih vrata. U nedjelju smo, nakon animiranja misnog slavlja, u franjevačkoj crkvi sv. Antuna u Puli održali i jednosatni koncert. Na poziv župnika Vjekoslava Pavlovića 16. listopada gostovali smo u lijepom zagorskom krajoliku dinamična reljefa, točnije u gra-

diću Vinici, koji je ujedno i jedna od najstarijih, nekada zagrebačkih, župa uz koju su vezana velika imena hrvatske povijesti poput grofova Celjski ili pak Matije Korvina. Zdenac u neposrednoj blizini ukrašen je kipom Sv. Ivana Nepomuka što je zanimljiva poveznica s našom župom. Nakon mise i koncerta u crkvi Sv. Marka Evanđeliste, župnik nas je proveo kroz svoj rodni kraj te smo imali priliku posjetiti različite kapelice obližnjih krajeva, a nakon toga i jednu od hidroelektrana na Dravi. Prolaskom vremena stižu i novi koncerti te također i nova putovanja, a neka od njih već su već u pripremi, isto kao i nove glazbene skladbe koje ćete imati priliku čuti na skorašnjem koncertu povodom nadolazećih božićnih blagdana.

Deset godina zbora *Allegro*

Tekst: Kristina Lončar

Polovinka, osminka, četvrtinka, snizilica, povisilica, terca gore, terca dolje... „Ajmo, daj malo bolje otpjevaj taj takt! Pa kakva je to dinamika!? Opet zabušavate! Falš, falš!“, rečenice su koje glazbenici čuju mnogo puta dok uvijek obavaju crne note svakoga glasa koje moraju biti briljantno usklađene da bi to uhu milo zvučalo. Richard Nixon je rekao: „Ako želite dobru glazbu, morate svirati bijele i crne note zajedno“, što bi otprilike značilo da se jedino zajedničkim djelovanjem, voljom, dugotrajnim radom, znanjem te kompetentnim ljudima može stvarati, u ovom slučaju, dobra glazba.

„Doista, kao kad ono čovjek, polazeći na put dozva slugu i daje im svoj imetak. Jednom daje pet talenata, drugomu dva, trećemu jedan – svakomu po njegovoj sposobnosti“ (Mt 25, 14-16). Iz ove biblijske prispodobice možemo zaključiti kako je svatko od nas blagoslovljen nekim talentom od kojeg kasnije može ubirati plodove. Govoreći o talentima, u ovoj ću se priči osvrnuti na one glazbene. Da, kažem priči, jer ovo je doista jedna priča započeta

prije točno deset godina. I tako prođe godina prva, druga pa treća i nakupi ih se deset. Deset dugačkih godina pjevanja i vježbanja glasnica, deset godina priče započete 2001. godine, priče o mladim glazbenim talentima koji su vlastitim ambicijama i dobrom voljom ambicioznih profesionalaca odlučili taj talent valjano iskoristiti te osnovali zbor mladih doslovno vesela naziva relevantna njihovu karakteru – *Allegro*. Dolaskom u Lučko 2001. godine, profesorica Jelena Burić je zajedno sa svojim suprugom Vjekoslavom prepoznala potencijal anđeoskih glasovnih boja koje su oplemenjivale crkveni prostor u ovakvoj raznovrsnoj župi. Zajedničkom inicijativom profesorice Burić i dotadašnje voditeljice zbora, profesorice Eve – Kirchmayer Bilić i uz beskompromisnu podršku tadašnjeg župnika, gospodina Dragutina Komorčeca, osnovan je *Klub mladih – Sijač* čiji je prvi predsjednik bio gospodin Burić. U okviru Kluba osnovana su tri zbora: *Bebe Krijesnice* (predškolski uzrast i niži razredi osnovne škole), *Krijesnice* (viši razredi osnovne škole) i

zbor *Allegro* (srednja škola i mladež). U samim je počecima djelovanja sudjelovala i mlada Virovitićanka s Instituta za Crkvenu glazbu – Katarina Jengić, dok je ulogu selektorice skladbi na misama za mlade i dalje imala profesorica Kirchmayer – Bilić. Uz veliku roditeljsku potporu, sudionici su zborova redovito mogli pokazati svoju talentiranost i napredak na koncertima povodom blagdana svetoga Nikole, koncertima pod maskama ili na božićnim koncertima prigodna programa. Nakon odlaska dotadašnje voditeljice Jengić, dirigentsku palicu preuzima mlada dirigentica poletna duha i nevjerojatne povezanosti s mladima Marijana Sinovčić (djevojački Ilić) čiji je dugogodišnji glazbeni rad i stvaralaštvo proizvelo jednu vertikalnu dijagonalu u obrazovanju pjevača svojih zborova. Nadalje, povjerenje zbora 2007. godine stječe perspektivan mladi dirigent Josip Savić, koji u njegovu djelovanju sudjeluje od samih početaka. Bitno je još spomenuti i nekadašnjeg predsjednika *Sijača* gospodina Antu Bilića, kao i aktualnu predsjednicu bacc. Oec. Anu Đureš uz koju nam veliku i cijenjenu podršku u radu daje župnik Vjekoslav Pavlović.

Zbor Allegro, osim što izvodi duhovnu glazbu, izvodi i onu profanog karaktera. Ovdje ću citirati profesoricu Burić: "Nema dobrog izvođenja duhovne glazbe bez treninga na svjetovnoj." Upravo ta radost koju stvara glazba, radost u izvođenju skladbi različita karaktera te svakako radost druženja unutar nekog zajedničkog djelovanja jest ono čime pjevači oplemenjuju župu ili zajednicu u kojoj žive predajući to svoje pjevanje puku. U deset godina postojanja članovi su zbora sudjelovali na različitim natjecanjima, smotrama ili poznatim manifestacijama kao što je npr. *Prima ars fest* ili događajima poput *Adventa u srcu Zagreba*.

Obljetnički je koncert povodom deset godina postojanja zbora održan u nedjelju 23. listopada 2011. godine s početkom u 20 h u crkvi sv. Ivana Nepomuka u Zagrebu. Glazba je doista zvonka radost, kako bi to rekao Dražen Sirišćević u najavi svoje poznate emisije Opera Box, jer je koncert započeo upravo zvonkom melodijom Matzovih *Dubrovačkih madrigala* koji su nas lagano uveli u jesenkozimsku atmosferu poznate nam, u ovom slučaju, uglazbljene i otpjevane Tadijanovićeve pjesme *Visoka žuta žita*. Teško da koji, ne

samo obljetnički koncert, već i bilo koji glazbeni repertoar može proći bez veselih Cossettovih *Ladarki* kojima nas je zbor podsjetio na prelijepu nam hrvatsku folklornu kulturnu baštinu. Repertoar je nastavljen uvođenjem poznate latinske pjesme, Palestrininog *Jesu Rexa* koji nas je ozbiljnom melodijom uveo u emotivni *Nobody knows*, a duhovnu gospelsku notu zbor je nastavio tradicio-

"Nema dobrog izvođenja duhovne glazbe bez treninga na svjetovnoj."

nalnom pjesmom *Down to the river to pray*. Djevojački je dio zbora odlično odradio uvertiru u dalmatinsku atmosferu Gibonnijevom pjesmom *Ej, vapore*, dok je u muškoj izvedbi to bila *Vilo moja* koja je izmamila i pokoju suzu. Senzitivna se atmosfera lagano raspršila, ali ju je ovaj put dodatno zagrijala izvedba pjesme

Vanjkušec poznatog nam domaćeg skladatelja Borisa Papandopula, i to uz glasovirsku pratnju, s obzirom na to da je preostalih 12 pjesama bilo izvedeno isključivo a capella. Kao što je koncert nezamisliv bez *Ladarki*, isto je tako kraj ikojeg sličnog ovakvog događaja nepojmljiv bez Gotovčeve *Ave Marije*.

Ovim putem želimo svima izraziti duboku zahvalnost na svesrdnoj podršci za uspješnu i stručnu suradnju te na nesebičnoj pomoći pri organizaciji obljetničkog koncerta, a osobito: obrtima *Foto Studio Duga* i *Šaka dizajna*, trgovini *Marino-Lučko*, obitelji Jerković i fotografu Petru Buniću koji su svojim doprinosom i potporom doprinijeli našem postojanju. Doista je lijepo bilo sudjelovati na ovakvoj proslavi i ne samo da se nadam, već vjerujem da je ovo tek prvi u nizu obljetničkih koncerata *Allegra*.

Osvrt na svjetski susret mladih

(Madrid 2011.; 17.-22.08.2011.)

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

Svjetski susret mladih za svakoga je poseban doživljaj. Ovoga puta Španjolska je po drugi puta bila domaćin ovakvoga susreta. „Ukorijenjeni i nazidani na Kristu i učvršćeni vjerom” je temeljni moto o kojem smo promišljali cijelo vrijeme samoga susreta i programa, koji su se održavali od 10. kolovoza u različitim zemljama i na različite načine, ovisno kakav je bio program pojedinih organizatora.

Svi moramo priznati da je ukorijenjenost i nazidano na Krista velika milost za nas kršćane, a pogotovo kada o ovoj spoznaji promišlja preko dva milijuna mladih koji su se okupili kako bi osjetili upravo tu vjeru kojom su učvršćeni. Ta vjera je učvršćena jed-

nom osobom - Isusom Kristom.

Bilo je mnogo razloga zbog kojih su mladi krenuli na ovo hodočašće: upoznati mnoge ljude, vidjeti mnoga poznata mjesta, opustiti se bez roditelja... Neminovno je da ovaj susret nije mogao nikoga ostaviti ravnodušnim. Mladi iz mnogih zemalja, kao i mladi iz Hrvatske, došli su u Madrid u organizaciji brojnih zajednica, pokreta i župa. Koliko god je bilo veliko mnoštvo mladih, Hrvati su se osjećali ponosni kada se zavijorila prepoznatljiva hrvatska zastava.

Prethodni programi, s različitim duhovnim sadržajima, bili su uvod u sve ono što je mlade dočekalo u Madridu. Tamo u buci svijeta, u gužvi, u nepre-

glednim redovima, tamo sam i ja osjetila svoju pripadnost katoličkoj vjeri, svojem narodu. Osjećala sam da više nije bilo bitno je li netko došao s Framom, sa Salezijancima, s Karmelskom mladeži ili u organizaciji biskupija. Tamo nije bilo važno je li netko pripadnik neke zajednice, pokreta ili totalni „outsajder”. Svi smo gorjeli istom nadom i radošću u srcu što možemo biti s Papom, koji nas je veoma obradovao. Sjetili smo se trenutaka koje smo proveli nedavno s njim u Zagrebu. Ponovno se u nama probudio osjećaj zajedništva kojeg smo osjetili na Trgu bana Josipa Jelačića i na hipodromu. Možda nam Papa nije bio ni toliko fizički blizu, ali se osjećao njegov blagoslov koji nam je uputio na aerodromu za vrijeme bdijenja i sv. mise u nedjelju. Osjećaj je poseban kada više od dva milijuna vjernika, mladih, svatko na svom jeziku, moli i pjeva. Osjećaj je očaravajući jer je prožet posebnom snagom Duha.

Sam put je prošao vrlo brzo i sve ono što se dogodilo, sve ono što smo primili, možda tek sada rodi plodovima. Možda se u stotinama, tisućama mladih dogodio neki preokret i želja da budu bolje osobe, da budu bliže Bogu, da upoznaju više sebe i prihvate onu radost koja nam

je pripravljena. Svi ti mladi, koje smo upoznali, dali su nam poticaj da i dalje svjedočimo o onome što smo doživjeli, a to su: oduševljenje, hrabrost, snaga, ljepota naše vjere u Isusa Krista, koju on u potpunosti osnažuje, posebice ako smo ju učvrstili i nazidali na Njemu.

Sljedeći Svjetski susret mladih održat će se u Brazilu. Ne znamo koliko će Hrvata tada biti tamo, ali vjerujem da ćemo i dalje ustrajati u tome da raste-

mo i osnažujemo se u vjeri i idemo putem kojim nas je Krist pozvao, putem sveto-
sti, svatko na svoj poseban

način, ali u Njegovoj milosti.

Glas naroda - svjetski susret mladih - Madrid 2011.

Iako sam već i prije bio na Svjetskom danu mladih i mnogim sličnim susretima, moram reći da me taj jedan poseban duh, koji je prisutan i koji se vidi na licima svih

ljudi, uvijek oduševi. Upravo to „zajedništvo u različitosti” je na mene ostavilo najveći dojam.

Luka Drobilo

Meni je divno kad vidim kako Bog djeluje u drugima, kako se ljudi mijenjaju. Putovanje, razgledavanje povijesnih znamenitosti, susret s domaćim stanovništvom, molitva, svakodnevni hod... Sve me to potiče da zahvaljujem Bogu što me stavio u ovaj svijet u ovom trenutku. Madrid je prekrasan grad, a kad se u njemu odvija Svjetski susret mladih onda se to događa jednom u životu i po tome je ovaj susret bio poseban.

K.M.

Iako je sve nekako djelovalo pomalo turistički; puno mladih, vrućine koje su bile podnošljive, bilo je jako lijepo vidjeti sve te mlade ljude iz cijeloga svijeta na jednome mjestu kako se mole, plešu, pjevaju, slave Boga. Takav događaj ostaje u ugodnom sjećanju.

D.B.

Kako se vratiti Bogu kad padnemo

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

Kako se vratiti Bogu?

To je uvijek teško...

Teško je prijeći prag one boli i neshvaćanja, one odvojenosti od Boga...

Iz svog iskustva u tim se trenucima osjećam prazno, kao da dio mene fali...

Kao da zanemarujem ono što mi je potrebno, što mi je neophodno...

I kako se onda dignuti, pogledati gore...

Samo pomoću molitve, klanjanja...

Čovjek sam sebi treba dopustiti da prođe neko vrijeme...suzdržavati se u tom vremenu da ne griješi...

onda treba puno razmišljati, o svemu...

Polako, sasvim polako, oči će biti spremne ponovno prihvatiti Božju tajanstvenu ljubav i spoznati da nas Gospodin želi u svom naručju, bez obzira na to kakvi smo i što radimo...

Samo dubokim pokajanjem možemo krenuti dalje.

Možda će nam se dogoditi da opet padnemo u grijeh, u nemilost praznoće,

ali opet trebamo pokušati živjeti tu ljubav kojom nas Bog ljubi...

jer jedino ta ljubav spaša-

va...

Bog je ta ljubav...

Ljubav je Bog...

i on nas neće tako lako pustiti,

makar mi bježali...

On nas voli...

Zbog toga nam je teško gledati u oči Mu

jer shvaćamo koliko smo grešni, koliko dobivamo od Njega,

a ne znamo to ponekad vratiti...

No uvijek, uvijek treba ustrajati...

pronalaziti svakim danom to dobro u sebi...

i tražiti Ljubav...

jer ona je tu...

Poštovanje imena i povjerenje, a ne psovka

Tekst: mr. sc. Mijo Matošević, supsidijar

„Zato Bog njega preuzvi i darova mu Ime, Ime nad svakim imenom, da se na Ime Isusovo prigne svako koljeno nebesnika, zemnika i podzemnika. I svaki će jezik priznati: Isus Krist jest Gospodin! - na slavu Boga Oca.” (Fil 2, 9-11)

Mi kršćani, drukčije nego drevni Židovi poimamo samo ime. Za Židove ime izražava bit, narav, osobnost nekog bića. Ime je za njih nešto uzvišeno, sveto, dragocjeno. Bog se njima objavljuje u svom osobnom otajstvu. Dar imena ide u red povjerenja i intimnosti. „Ime je Gospodnje sveto”, odnosno Bog (Jahve) je svet po svojoj posebnosti i zato ga čovjek ne smije zlorabiti. Mora ga čuvati u pamćenju, sa strahopoštovanjem izgovarati, s ljubavlju mu se klanjati. Treba ga hvaliti, blagoslivljati i slaviti: „Kako je divno ime tvoje, Gospodine, po svem svijetu!” (Ps 8), „Sveti se ime Tvoje” (Očenaš).

Mi smo izgubili pravi odnos prema imenu, prema samom Bogu, kakav su imali Židovi. Za nas je ime obična stvarnost, bez posebnog značenja. Trebali bismo osvijestiti važnost Božjeg imena i svoga imena. Kršćanin prima u Crkvi

vlastito ime, krsno ime. Roditelji, kumovi i župnik brinu o tome. To je ime nekog sveca. Svečeva zaštita pruža mu primjer ljubavi i osigurava zagovor. Bog svakoga od nas zove našim imenom.

Ime je svakog čovjeka sveto. Ime je „ikona” osobe. Ono zahtijeva poštovanje, kao znamen dostojanstva onog koji ga nosi. Jeremija je bio toga svjestan pa je kliktao od radosti Gospodinu: „Jer sam se tvojim zvao imenom, o Jahve, Bože nad Vojskama” (Jer 15, 16). Kad budemo dostojno znali cijeniti i poštivati svoje ime, onda ćemo više poštivati i ime Gospodnje, blagoslivljati umjesto proklinjati, posvećivati umjesto pogrđivati. Bog zabranjuje zlorabu svoga imena. Ime se Božje moglo zlorabiti kao „čarobna riječ”... Čovjek je vjerovao da može

„Ime je Gospodnje sveto, odnosno Bog (Jahve) je svet po svojoj posebnosti i zato ga čovjek ne smije zlorabiti.”

utjecati na volju bogova...

U odnosu na ovu pozadinu, objava Jahvina imena je dokaz izvanrednog po-

vjerenja Božjega u čovjeka, ali i stanoviti rizik. Pod izrazom „Ne izusti imena Gospodina svoga uzalud!”, bile su zabranjene sve moguće vrste zlorabe Boga u svjetovnim poslovima, iznad svega krivo i lažno zaklinjanje imenom Božjim. Židovi su htjeli biti sigurni da ne zlorabe ime Božje-Jahve. U trećem su stoljeću prije Krista ime Božje „Jahve” zamijenili s imenom „Adonaj” što znači Gospodin. Zabranjuje se zloraba imena Božjega, znači svako neprimjereno služenje imenom Božjim, imenom Isusa Krista, Djevice Marije i svetaca... Osobito je zabranjena psovka. Psovati, znači protiv Boga, u nutrini srca ili govorom izricati riječi mržnje, prijekora... Govoriti o Bogu zlo, znači pokazivati manjak poštovanja prema njemu u svojim odlukama, zlorabiti ime Božje. I kletve u koje se uključuje ime „Bog”, manjak su poštovanja prema Svevišnjemu. Krivokletstvo zove Boga za svjedoka neke laži. Krivokletstvo je težak grijeh protiv Gospodina, uvijek vjernog svojim obećanjima.

Isus je govorio na Gori: „Čuli ste da je rečeno sta-

rima: Ne zaklinji se krivo, nego izvrši Gospodinu svoje zakletve. A ja vam kažem: Ne kunite se nikako... Vaša riječ neka bude: Da, da – ne, ne! Što je više od toga, od Zloga je!” (Mt 5, 33 - 37). Tako nas Isus uči da svaka prisega uključuje neki odnos prema Bogu. Svakom riječju trebamo častiti Božje ime. Također, ne valja se prizivati na svetost imena Božjega niti zbog velikih, a kamoli malih i sitnih stvari.

Činjenica je da Hrvati psuju i kunu na ružne načine. U odnosu na Boga mnogi se služe općim pogrđnim riječima... Kada se psovka odnosi izravno na Boga, to je onda bogohuljenje ili blasfemija. Budući da psovka nanosi uvredu osobi ili svetinji, osuđuje se u svim društvima i kulturama. Reguliraju je

običaji, uljudnosti, pravni propisi i vjerski zakoni. Na učestalost psovke u hrvatskom narodu utjecali su i neki povijesni i geografski elementi. Tome doprinosi i prenaplašeno čovjekovo afektivno pona-

"Na učestalost psovke u hrvatskom narodu utjecali su i neki povijesni i geografski elementi."

šanje u društvu. Nažalost, često puta je to znak krivo shvaćene zrelosti, moći i uvažavanja osobe. Psovka je ne samo ružna pojava, nego i najteža uvreda božanstva. Znamo da psovka postoji u svim drugim društvima i kulturama. Ipak, izbor pogrđnih riječi ovisi o kulturi i jeziku.

Poznati Martin Buber,

židovski teolog i književnik, kaže: „Riječ Bog je najopterećenija od svih ljudskih riječi. Nijedna nije tako ukaljana, tako razderana. Naraštaji ljudi na ovu su riječ svalili teret svojeg zastrašenog života i po podu je pogazili. Sada ona leži u prašini i postala je teretom sviju njih. Naraštaji ljudi su s raspadanjem svoje religije ovu riječ rastrgali u protivničke grupacije: za nju su bili ubijani i za nju su umirali. Ona nosi trag prstiju svih i krv sviju njih... Mi nismo u mogućnosti da ovu riječ „Bog” operemo i ne možemo je više učiniti cijelom. U međuvremenu, mi je možemo, ukaljano i rastrgano, kakvom je učinjena, ipak s poda podići i uzdignuti nad vremenom velike nevolje.”

Budi promjena koju želiš vidjeti

Tekst: Marija Gaura

Otvaram oči u rane jutarnje sate, a magla je toliko gusta da mi se čini kao da je pao snijeg. Ne mogu tako lako ustati. Ne želim se probuditi jer je hladno, spava mi se jer je u krevetu toplo, a toliko sam toga imala u planu.

Nekima je svaki dan zatvoreni krug ispunjen gustom maglom. Ne žele se

probuditi i sve što vide oko sebe je gusta magla koja ih sprječava da naprave ono što su planirali. Pogledati oko sebe i vidjeti ono bitno čini se tako jednostavno, ali svakim danom to postaje sve teže i teže. Tražimo odgovore na svakojaka pitanja. Ne znamo ni sami što točno tražimo, ali bitno je da svi imamo potrebu

pronaći nešto. Istinu? Ne vjerujem, jer svi se nekako boje istine, boje se stvarnosti i realnog stanja vlastitog uma, duha i duše. Bojimo li se možda promjena ili se bojimo učiniti isto?

„Budi promjena koju želiš vidjeti” je fraza koju se koristi u raznim organizacijama protiv korupcije i kriminala i nosi jaku poruku.

koji o tome samo pričaju i svatko od nas je jedan od tih ljudi, ali ima i onih jakih koji zaista žive promjene.

Vjera sama po sebi nosi ovaj slogan „Budi promjena” jer je Isus kao naš vođa bio zaista živa promjena. Poslan od Boga, nama na svijet, dao je samoga sebe, svoj duh i tijelo za naše spasenje. Slao je poruku mira, širio vjeru, vjerovao u nas, u naš napredak i promjenu svijeta na bolje. Koliko i na koje načine mi kao njegovi učenici zapravo živimo i želimo promjene? Svatko će reći da je lako o tome ovako govoriti, pisati i čitati, ali nam društvo u kojemu živimo ne dopušta življenje ikakvih promjena. Ne slažem se s time. Postoje mladi ljudi koji su uveli različite promjene, glazbenici koji svakoga dana stvaraju nešto novo, znanstvenici koji otkrivaju nove

činjenice, političari koji, iako uvijek imaju isti plan, ostvaruju i nove promjene.

Jesu li sve te promjene dobre? Kako za koga, ali ipak postoje i neke te iste odgovaraju. Ukoliko želimo promjene treba nam više ljubavi, mira u obitelji, više energije za učenje, više strpljenja i volje za postizanje nekog cilja. Sami sebe moramo angažirati kao promjenu i na neki način biti primjer drugima. Ako zavirimo u svoje srce i molitvom zamolimo Gospodina da bude uz nas, iskrenošću pridemo prijatelju, zatražimo savjet, možemo napraviti mnogo promjena.

Vjera je ono najvažnije, ono što nam je i Krist svojim životom pokazao. On se nije bojao nikakvih promjena i bio je dobar vođa i primjer drugima. Mi, kao pripadnici Kristove zajednice, imamo zada-

tak biti primjer drugima. Toga se ne treba bojati. Uvijek možemo ustrajati u nečemu i bez sumnje ćemo u tome uspjeti ako nosimo djelić Njegove snage u sebi. Tako ćemo vjerovati u ljude, iako su nas mnogi razočarali; moliti se, iako nam se čini da nam molitve nisu uslišane.

Težak je to zadatak, ali ljepota je upravo u tome što mi sami činimo promjenu koja nije samo naša, ona utječe i na druge. Ne zaboravite da ste djeca Njegova i da je ovaj svijet samo djelić njegova velikog stvaranja. Iako Bog ima određeni plan za svakoga od nas, dopušta nam da sami kreiramo i biramo svoj put. Izaberite biti promjena koju želite vidjeti, izaberite biti putokaz izgubljenima jer takvo djelovanje u društvu vaša je karta ka vječnoj slavi i miru.

„U tebi su tri čovjeka: Jedan, kakav bi želio biti. Drugi, kakav misliš da jesi. Treći, kakav si zaista. Tog jedino ne poznaješ.”

Honoré de Balzac

POLITIČAR:

*Gospodine Isuse Kriste!
Na dan kad slavimo tvoj
rođendan,
mi se moramo podsjetiti
na sve ono
što stoji iza nas.
Na naš prijedeni put,
da bi sve ono što nam
stoji
ispred nas bilo jasnije.
Svekoliki problemi svi-
jeta,
glad, rat, ljudska prava,
pravde i nepravde,
uvijek su bili
s naše strane
vrlo brzo locirani
i u središtu naše zabri-
nutosti.
I uopće, mi smo
stalno vrlo zabrinuti.
A upravo zbog te
naše stalne zabrinutosti
boljitak čovječanstva
je neupitan.
Stoga, s ovog mjesta,
obećavam
da ćemo i nadalje
nastojati biti zabrinuti,
i da ćemo
našim mudrim
političkim djelovanjem
nastojati vlast,
koju imamo, i očuvati.
Gospodine Isuse Kriste,
na dan kada slavimo
tvoj rođendan,
učini da mogu vladati
sobom i drugima
ili me jednostavno nauči
poniznosti.*

(N.N.)

Kršćanstvo i mediji

Tekst: Kristina Lončar

„Biti slobodan ne znači činiti što me je volja, nego izabirati i činiti ono što sam spoznao kao dobro i pravedno” citat je poznatog filozofa Josepha M. Bocheńskog. Razgovaramo li o slobodi, moramo biti svjesni da svako slobodno djelovanje za sobom povlači pitanje odgovornosti i etičkoga djelovanja. Etika je postala goruće pitanje suvremenih medija. Zaslužuju li mediji naše povjerenje? Ako i zaslužuju, koji bi to mediji bili i kako im ga ukazati? Možda je bolje pitanje zašto im ukazati naše povjerenje jer u posljednjih nekoliko desetljeća ciljevi medija daleko odstupaju od Sokratova načela da ono što govorimo bude istinito, da nužno bude napisano i objavljeno, čime se jamči pravo na informaciju te da to isto služi dobromu cilju. Promatrano sa stajališta profesionalne novinarske etike kriteriji o načinu pisanja nameću se sami od sebe, a to su: istinito, objektivno, nepristrano izvještavanje uz očuvanje integriteta onoga o čemu se piše.

Jedno od relevantnih pitanja vezano uz vjerodostojnost medija i dosljedno prenošenje medijskog

sadržaja jest svakako i pitanje odnosa vjere i medija, točnije prenošenje kršćanskog sadržaja putem mogućih medija komuniciranja. Iznimno je važan dokument Inter mirifica, donesen na Drugom vaticanskom saboru, u kojemu se govori o društvenim

sredstvima javnog priopćavanja te naglašava kako je zadaća laika oživjeti takve instrumente čovječnijim i

"...u posljednjih nekoliko desetljeća ciljevi medija daleko odstupaju od Sokratova načela da ono što govorimo bude istinito..."

kršćanskim duhom. Papa Ivan Pavao II. u navedenom dokumentu, internet i nove tehnologije shvaća

afirmativnim sredstvom evangelizacije. Ovakva su prava, osim u ovom vaticanskom dokumentu, propisana i u Europskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te u Povelji Ujedinjenih naroda, a također u članku 38. Ustava Republike Hrvatske, kojim se jamči sloboda mišljenja i izražavanja misli. Također, važno se usmjeriti na neiscrpnu snagu vjere koja čovjeka

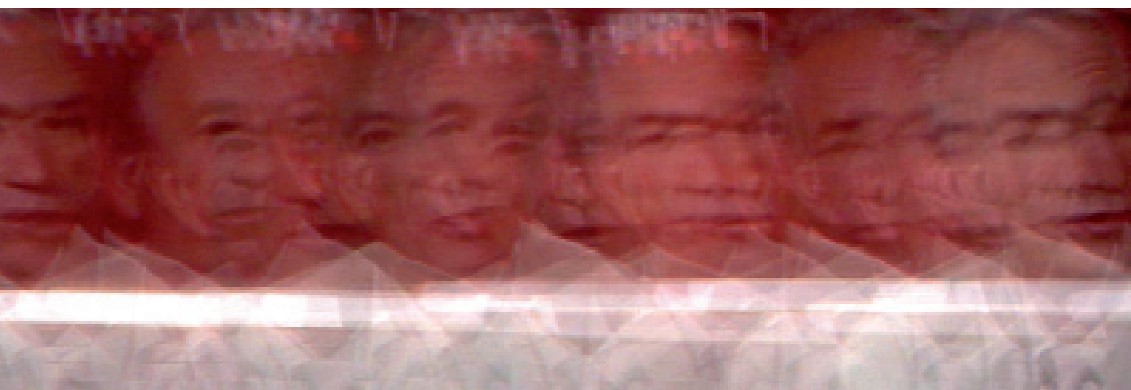
dijske poruke koje primamo, možemo uočiti kako

"Papa Ivan Pavao II. u navedenom dokumentu, internet i nove tehnologije shvaća afirmativnim sredstvom evangelizacije."

često odišu destrukcijom vjerskog sadržaja koji je

doista trude i u stopu prate nove medijske tehnologije i načine komuniciranja.

Tko je zapravo čuvar javne savjesti, religija ili mediji? Naime, jedni i drugi stavljeni su pred izazov; religija u smislu očuvanja i traženja istine, a mediji pred dvojmom žele li biti spremišta istine ili pak laži. U svakom slučaju, važno je da ne bježe jedni od drugih i da se izbjegava međusobno ignoriranje. Potrebno

uvijek iznova nadahnjuje da istražuje ili da se informira te ujedno time očuva i pravo slobode na izražavanje i iznošenje vlastitog mišljenja. Međutim, ako pogledamo današnje me-

često marginaliziran ili još gore, omalovažavan unutar javnog medijskog prostora. Ono pozitivno što se o tome piše, nerijetko bude tek površno, iako se mnogi mediji vjerskoga karaktera

je pristupiti međusobnom komuniciranju koje se prilagođava izričaju druge strane uz nit vodilju odgovornosti za drugoga i pritom za sama sebe.

Nikoga ne trebaš da se toliko bojiš koliko samoga sebe. Ako sam sebe potpuno pobijediš, ostalo ćeš lakše svladati. Potpuna je pobjeda je istom onda, ako sam sebe sasvim nadvladaš.

Toma Kempenac

Kristov dolazak

Tekst: Milan J. Desnica

Iz Ljubavi vječne
Bog te odaslao
i kao Sina
k nama poslao.
Sve ljude na Zemlji
k Bogu da privučesh
i grijeha naše
s nas da svučesh.
Ko' Bog i Čovjek
donosiš nam radost,
da odstraniš od nas
svu bijedu i žalost.
Pomozi nam Kriste
po svome rođenju
osjetiti život
u Tvom pohođenju,
da ne lutamo svijetom
u ludome hiru,
već živimo sretni
u ljubavi i miru.

Dragi Bože

Tekst: Vjeran Matešić

Dragi Bože, pišem Ti ovo pismo,
kao da živi više na ovom svijetu ni-
smo...

Gdje je Ljubav u ovoj tuđini,
svak se sam brine o svojoj sudbini...

Gdje je nada kad su sudbine teške,
radije idemo kroz život sami pješke...

Gdje je ruka kad nam noga klone,
dok kraj nas prolaze ljudske kolone...

Gdje je rame kad suze teku,
slijevaju se sada u ogromnu rijeku...

Gdje je osmijeh kad se tuga vine,
svi se sklanjamo iza svoje bine...

Gdje je život kad Tebe u njem nema,
odlučujemo o Životu bez ikakvih pro-
blema...

Gdje je Život naš u svemu?
Kad ljubav i nada... nestanu u trenu...

Probudi nas Bože ovoga trena...
Da širimo ljubav i nadu,
svima bez problema

Ruka i rame... prijatelja dva,
neka nam uvijek budu u našim djeli-
ma...

Sve si nam dao,
toga svjesni nismo,
stoga ti šaljem ovo pismo...

Svjetlo života

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

Isus... vječni misterij kojega tek potpuno otvorenoga srca možemo spoznati, potaknuo nas je na pitanje – A što sutra? To se pitaju čak i oni koji Isusa ne poznaju ni najmanje. To je pitanje koje se javlja čak i kada ne razmišljamo o njemu.

Kao što je živeći navijestao, tako je i u trenutku kada je umirao Isus pokazao ljudima simbol vječne radosti, dao svjetlo života rekavši razbojniku: „...Zaista ti kažem danas ćeš biti sa mnom u raj” (Lk 23, 43). Taj je razbojnik bio prvi svjedok i dionik Isusovog sjedinjenja s Ocem i postao prvi svetac nakon Isusova uskrsnuća (sv. Dizma).

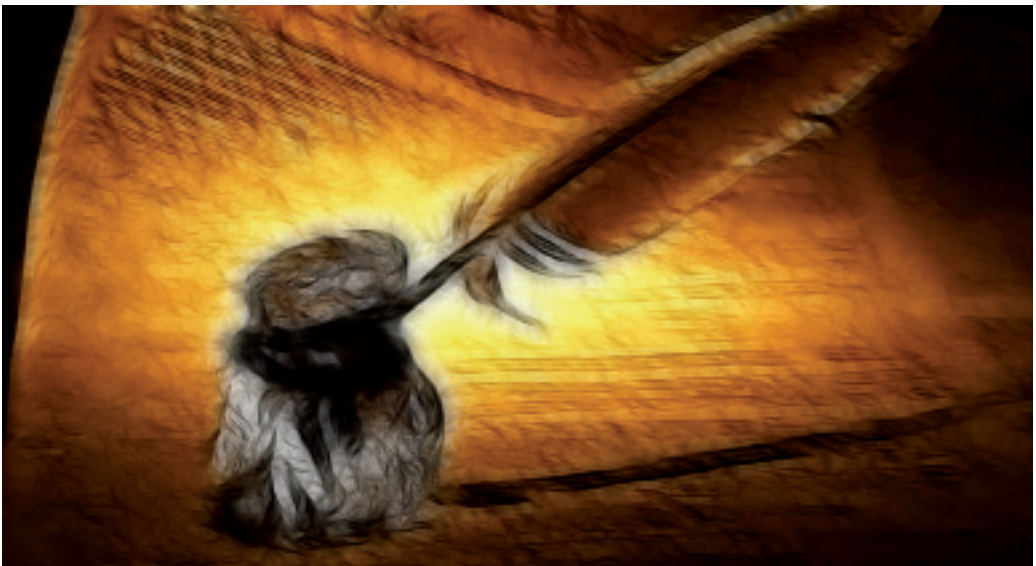
Tada, u tom trenutku, Isus nam je pružio svoju produženu ruku, koja je već bila kod Oca, dotaknuo nas je u najdublju nutrinu našega bića, uhvativši se za ono što nam je želio izbrisati – naše grijeh. Tada nam je obećao ono što nitko od nas ne može ni zamisliti. Nije svrnuo pogled, nego nam je dao život za život. Dao nam je priliku da i mi postanemo dionici Njegove

slave i hrabri ratnici za ono što je najosjetljivije kod nas ljudi, za našu dušu. Pružio nam je priliku da se veselimo kao djeca i pozvao nas da budemo upravo takvi jer su dječja srca najčišći odraz svetosti ovdje na Zemlji.

Blagdan Svih svetih je dan koji slavimo, a koji nije posvećen samo neznanim junacima, velikanima i poznatim svecima, već je posvećen tebi, meni, našim bližnjima, svima pozvanima. Jedina je razlika u tome što naši pokojni već sada uživaju svjetlo života jer su se za to svjetlo izborili svojim životom, svojim djelima.

Ti i ja to tek trebamo zaslužiti! Ne želim se osjećati nepozvano, ne želim se osjećati nedostojno, nego se već danas želim radovati kao razbojnik koji poznaje svoje sjajno sutra. Želim biti tu, već sada u svetosti, u Tvome domu i Tvojim milosti, neopisivoj radosti na koju sam pozvana onoga dana kada me Otac moj urezao u svoje srce.

Tada mi je dao priliku da opet budem s njime u vječnosti i ne bojim se..., nego svakim danom otkrivam misterij Isusova života i dio njegove svetosti pronalazim u sebi i očima drugih koji me okružuju. Već sada osjećam pripadnost domu koji se zove nebo, a koje je moja prava domovina.

KVIZ

1. Kada je kod nas izložen Presveti oltarski sakrament?

- a) Samo 9-tog u mjesecu
- b) U nedjelju
- c) Svake srijede i 9-tog u mjesecu
- d) Za Uskrs i Božić

2. Gdje se nalaze prostorije Caritasa?

- a) U Sijaču
- b) U pastoralnom centru
- c) U župnom dvoru
- d) U staroj školi

3. Što je Škapular?

- a) Kasica za novce
- b) Haljina na redovnicima
- c) Znak želje posvete služenju Kristu i Mariji
- d) Kapa od svećenika

4. Što znači Allegro?

- a) Naprijed naši
- b) Veselo
- c) Vrijeme za feštu
- d) Napredno

5. Kada se održava vjeronauk za mlade?

- a) U četvrtak
- b) Subotom
- c) Svaki dan
- d) Nedjeljom

6. Tko su poslužitelji oltara?

- a) Ministranti
- b) Redovnici
- c) Zvonari
- d) Sveci

7. U našoj župi postoje Karmelske zajednice?

- a) Velikih i malih
- b) Mladih i laika
- c) Prva i druga
- d) Karmela i Leskovca

8. Koliko ste pridonijeli za izgradnju pastoralnog centra?

- a) oko 50 kn
- b) Ništa
- c) Pastoralni centar?
- d) Do 10 kn

9. Kako se zove naš dječji zbor?

- a) Maleni
- b) Zločesta djeca
- c) Dječji zbor
- d) Ivanovi anđeli

10. Koliko je naša ekipa (KOL) osvojila pehara za našu župu?

- a) Puno
- b) Niti jedan
- c) 3
- d) 2

11. Ansambl „MI“ postoji već?

- a) 30 godina
- b) 30 mjeseci
- c) 15 godina
- d) Više od 30 godina

12. Tko pjeva na misi za čitavu župu?

- a) Mješoviti župski zbor
- b) Mladi
- c) Župljani
- d) Vrapci

13. Što je u Hrv. Leskovcu poslije probe pjevanja za mlade?

- a) Fešta
- b) Klanjanje
- c) Spavanje
- d) Vjeronauk

14. Koliko puta godišnje izlazi list „Brazda“?

- a) 2 puta godišnje
- b) 1 put godišnje
- c) 12 puta godišnje
- d) Ne izlazi

15. Što ili tko su laici u župi?

- a) Pastoralno vijeće
- b) Ekonomsko vijeće
- c) Svi aktivni župljani
- d) Svi župljani

ZBROJI BODOVE

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.
a)	2	3	1	2	4	3	4	2	4	3	4	3	2	3	2
b)	3	2	3	4	3	4	2	1	1	1	2	2	3	2	1
c)	1	1	4	1	1	2	1	3	3	2	3	4	1	1	3
d)	4	4	2	3	2	1	3	4	2	4	1	1	4	4	4

BODOVI

0 – 25

Ovako Vi molite:

... (nikako)

Ovako bi trebali moliti:

Hvala ti Bože što sam stvoren,
hvala ti na daru života.

Daj mi snage da prihvatim sve
ljude i da shvatim da nisam sam
na ovome svijetu.

26 – 32

Ovako Vi molite:

Hvala ti Oče što sam tako dobar,
pošten, radišan i lijep. Daj mi snage
da se naspavam i da mogu i sutra
puno raditi i zaraditi.

Ovako bi trebali moliti:

Oprosti mi Oče što nisam zadovoljan
svojim poslom. Daj mi snage da
pobijedim svoju lijenost te da vidim
potrebe ljudi blizu mene. Sutra ću naći
više vremena da pomognem svojim
bližnjima u kući, školi, poslu i župi.

33 – 45

Ovako Vi molite:

Hvala ti Bože za ovaj dan. Molim te,
oprosti mi sve moje grijehе i daj
mi snage da sutra budem bolji.
Molim te za više strpljenja s ljudima,
te ustrajnost u vjeri i ljubavi.

Ovako bi trebali moliti:

Hvala ti Bože za ovaj dan. Molim te, oprosti mi sve
moje grijehе i daj mi snage da sutra budem bolji.
Molim te za više
strpljenja s ljudima, te ustrajnost u
vjeri i ljubavi.

46 – 60

Ovako Vi molite:

Aktivan sam svugdje. Bože, pomogni
mi da sam i drugim ljudima primjer
i daj mi snage da shvatim da nisam
sam na svijetu i da više ne varam na
kvizu u „Brazdi“.

Ovako bi trebali moliti:

... (nikako)

GRAFITI:

- Hranite djecu bijelim lukom. Lakše ćete ih naći u mraku.
- Pred ulazom na fakultet: Tesla, jel to moglo malo jednostavnije.
- Nekad sam bio neodlučan... A možda i nisam?
- Pesimisti su samo dobro obaviješteni optimisti!
- Obavijest na ulazu u crkvu: Dragi vjernici, Gospodin nam se obraća na razne načine, ali sigurno vas neće zvati na mobitel. Zato vas lijepo molim da ga isključite prije ulaska.

VICEVI:

- Adame daj rebro.
- Ne dam.
Adame daj no rebro.
- Ne dam.
Adame nemoj biti takav, daj rebro!
- Ne dam!
Adame šta si tako samoljuban, daj samo jedno rebro.
- Ne dam. Imam loš predosjećaj.
- Ide čovjek pustinjom mrtav umoran.
Užasno je žedan i skoro je dehidrirao kad sretne beduina.
Čovjek ga upita: „Gdje ovdje ima vode?“
Beduin: „Ideš ravno ovako u pravcu moje ruke i u utrak skreneš lijevo.“
- Ivica upita Pericu nakon zavišenog školskog rada: „Kako si napisao?“
„Nisam imao pojma, predao sam prazan list.“
„O, ne! I ja isto. Učiteljica će misliti da smo prepisivali.“

- Iz župskih obavijesti:
„Župnik će održati oproštajnu propovijed nakon čega će zbor otpjevati pjesmu Radujte se narodi...“
„U 17.30 učenici osmih razreda izvest će Hamleta. Dragi župljani, dođite vidjeti tu tragediju.“
Novi zatvorski kapelan svoju prvu propovijed u zatvorskoj kapeli započne riječima: „Drago mi je vidjeti vas ovdje okupljene u tako velikom broju...“

- Pilot se javlja kontrolnom tornju:
„Pilot kontrolnom tornju... pilot kontrolnom tornju... nalazim se 200 km od kopna... 800 metara iznad površine mora... ponestaje mi goriva... molim vas daljnje upute!“
„Toranj pilotu... toranj pilotu... ponavljajte za mnom... Oče naš koji jesi na nebesima...“
- Pita učiteljica Ivicu: „Ivice, nabroji Deset zapovijedi, ali ne moraš po redu.“
Ivica odgovori: „Osma, prva, petna, deseta, treća, četvrta, deveta, druga, sedma, šesta.“
- Vjeroučitelj pokušava objasniti djeci pojam „Božja providnost“.
„Zamislite da ljudi rade na crkvenom tornju i jedan padne, a ništa mu se ne dogodi. Kako biste to nazvali?“
„Pa to je čista sreća.“
„A na primjer da sutradan opet isti čovjek padne i opet mu ništa ne bude?“
„To je slučajnost.“
„A što da isti čovjek padne s tornja i treći put i opet mu se ništa ne desi?“
„E pa to je već navika.“

VJERNIK:

*Isuse Kriste,
evo i mene.*

Mene sigurno poznaš.

Ja sam dio tvoga stada.

Ja sam kršćanin.

Ja sam katolik.

Ja idem u crkvu. Često.

Ja sjedim u prvom redu.

*Ja lijepo pjevam i
znam sve molitve.*

*Ja ispunjavam svoje kr-
šćanske*

dužnosti i obveze.

Ja vjerujem.

Ja jako vjerujem u tebe

Isuse Kriste.

Ja sam jako dobar katolik,

ja sam jako dobar čovjek.

Ja sam strašno dobar...

Ja sam strašno...

Ja sam...

Ja sam licemjer, Isuse.

*Isuse, učini da
u meni umre „ja“
pa da se rodiš TI!*

(N.N.)

ŽUPNE OBAVIJESTI

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45, te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati.

Samostan sestara karmelićanki BSI-Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela, Ježdovac:

-sveta misa je svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 18 sati.

Kapela sv. Benedikta, Donji Stupnik:

- sveta misa je svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 18 sati

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 19:00 do 20:00 sati. Subotom župni ured radi od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

KLANJANJE:

Jednosatno klanjanje pred Presvetim svakog 9. u mjesecu nakon večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a poslijepodne od 17:30-18:30 sati.

MOLITVENI SUSRETI:

Molitveni susreti ZKL-a svakog trećeg utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI.

ZAJEDNICA MLADIH

Druženje i vjeronauk nedjeljom u 20:00 sati u samostanu s. karmelićanki BSI.

ŽUPNI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Anđeli sv. Ivana” petkom od 18 od 19 sati;
- Zbor mladih „Allegro” petkom od 20:30 do 22:00 sata i nedjeljom od 17:00 do 19:00 sati;
- Župni zbor srijedom od 19:00 do 20:00 sati;
- Zbor HKZ „MI-tamburica” četvrtkom u 21:00 sati;
- mali tamburaši utorkom od 21:00 do 22:30 sati;
- Mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:00 sati;
- Bend „Mladi Karmela BSI” nedjeljom od 18:00 do 20:00 sati.

ZAHVALE

- ZAHVALA SVIMA ONIMA KOJI SVOJIM DJELOVANJEM POMAŽU U RADU ŽUPE I AKTIVNO SUDJELUJU U ŽUPNOJ ZAJEDNICI.

- POSEBNA ZAHVALA TVRTCI **KERSCHOFFSET D.O.O.**, **PODUZEĆE ZA GRAFIČKU DJELATNOST I NAKLADNIŠTVO; KOJA POMAŽE DA BRAZDA UGLEDA SVJETLO DANA.**

ŽUPNA STATISTIKA

Krštenih: 121
Prvopričesnika: 116
Potvrđenika: 167
Vjenčanih: 46 para
Umrlih: 60

RASPORED BLAGOSLOVA OBITELJI

DATUM	ULICA
PONEDJELJAK: 26. 12.	DEMERJE-DREŽNIK, ul. G. ŠIVAKA, MALJUGA, ul. J. LONČIĆA I KRUGLICA, LUČKO, STARČA I GAJ.
UTORAK: 27. 12.	DEMERJE-DEMERSKA, KLANJEC, BEDEKI, GORNJODEMERSKA I DEMERJE ul., PUŠKARIĆEVA I DOLENICA.
SRIJEDA: 28. 12.	DEMERJE-ul. D. MATEŠE, MOKRICE, MAJDAKI-KOSI, CVETKI, IVIČKI, ŠTUK, LESKOVAČKI BRIJEG I KOSTANJEVAČKA, ROŽMANKA, IVIČEKI, HRVATSKOSELKA I DELIĆEVA.
ČETVRTAK: 29. 12.	PODOKIČKA, TRATINSKA, KRASNIČKA, KRŠKA, MOLBIČKA, MLADINSKA, STAJNIČKA I MIRKA BEDEKA do pruge; HOJNIKOVA, ZGRABLIĆEVA, BUGAROVA, M. BEDEKA, POLJSKI PUT, VENTILATORSKA, HRASTOVIČKA, LASINJSKA, PARKANJ I KANALSKA.
PETAK: 30. 12.	15. TRAVANJ 1944., MEJNA, STARA CESTA I SKRADNIČKA; UNČANSKA, VRBICE, BOROVIK, V. VRBICE I LUČKI ODVOJAK.
SUBOTA: 31. 12.	MIRKA BEDEKA – od pruge I BILJANSKA; PREDANIĆ, VRBICE I, II i III, PRKANJ, KUŠNJAČIĆI, STUDENI I i II, VUKASI, JEŽDOVEČKI OD., BIŠKUPIĆI I MIKULINI.
PONEDJELJAK: 02. 01.	NOVI PUT, NEDELJSKA, TVORNIČKA, GAJIĆ, GRAŠEVAČKA, JEŽDOVEČKA.
UTORAK: 03. 01.	MARKULINKA, ZELENA, POVRTLARSKA, USKA I POTOČNA, KESERI, VOJKOVIČKA, RACKA I STUPNIČKO OBRŠKA.
SRIJEDA: 04. 01.	JEZERANSKA, POVRTNICA, POTOČNA, IVANČICA I ZASTAVNICE-do zavoja, BOTINKA, CIGULIĆA, DVORSKI PUT, MICANI, RUBNA, HORVATSKA, MAROVIĆI, FARKAČI, STUPOBREŠKI OD., ZAVRTI, GORNJOSTUPNIČKA, GOR. STUP ODVOJAK I GRADEK.
ČETVRTAK: 05. 01.	ZASTAVNICE-iza zavoja, TRAVARSKO, TRAVAR. ODVOJAK, KALINOVO, PRUDICE, GORENSKA, TRDAKOVA, KRATKA, LIPOVAC, ŽITARKA, SELIŠTE, VOČARSKA, D. NOVAKA, PAVLOVIČKA, TRGOVENSKA I HORVATINCI.
PETAK: 06. 01.	PILINKA; DOMOVIĆEVA, DOMO. BRIJEG, DOM. BRIJEG I ODVOJAK, MEDCESTAMI, VERNIČKA, RUNTASI, SV. BENEDIKTA ODV., KOBASI LOPUHI, KOVAČIČKO I SV. FLORIJAN.
SUBOTA: 07. 01.	PAVLOVAČKA, RIBARSKA, PRUŽNA I PREČNA; SV. BENEDIKTA, MAJDAČKA, JUGOVA, KATRIĆI, KATRIČEKI, DROBILINA, DROBILINA I i II ODV., ŠTEFANJSKA, KRAČNICA, MEGLAJCI, JAPJECI I OGRAJSKA.
NEDJELJA: 08. 01.	CIGLASKA, DONJOSTUPNIČKA, TOPOLSKA I GOSPODARSKA.
PONEDJELJAK: 09. 01.	ŽUŽIĆI, ŽUŽIĆI I i II ODV., BOŽIĆI, BOŽIĆI I i II ODVOJAK.

„I bi svjetlost.“

(Post 1,3)

Svjetlosti što od postanka
svijetliš nebeskim svodom
osvijetli putove kojima čovjek
Zemlju osvaja hodom,
tražeći svoj mir
u čežnjama srca svog
dok ne nađe milost
srca Tvog.
Ususret čovjeku dolaziš
ko" Božji sin ga pronalaziš.
Njemu daruješ sebe
u jaslama malim,

a on ponizno moli
snagama slabim.
Zvijezda osvjetljuje put
do pravoga Boga,
a čovjek se klanja Kristu
svom snagom bića svoga.
Obasaj nas Svjetlom
da Svjetlo nam bude,
da srca nam svijetle
u njima tame ne bude.

Milan J. Desnica

Brazda

